Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2685 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 26 decembrie 1957

Citiți azi:
Pagina elevului (pag 2-a)
Pagina specială: Zona păcii (pag. 4-a)

Zi de iarnă în Cișmigiu. Foto: D. F. DUMITRU

SCRIIND AZI

„ROMÎNIA PITOREASCĂ"

Cel care ar dori să cuprindă peisajul de astăzi al țării, cu tot ce există mai elocvent și mai sublim, propunîndu-și o nouă „Romînie pitorească", va ezita, cred, o clipă, asupra obiectului scrierii sale, avînd să aleagă între grandiosul naturii și grandiosul uman.

Într-adevăr, Carpații cu piscuri de granit, cu păduri colosale, ori luminișuri prin care se irizează Olma, Dunărea cu Porțile de Fier, unde apa explodează de stînci, răsăritul magnific al soarelui din valurile Mării Negre, Cheile Bicazului cu dantelăria lor splendidă, plaiurile fermecătoare, adevărate grădini, atît de des cîntate în doine, constituie apariții ale naturii de frumusețe unică, demne de a fi elogiate de fiecare generație. Și totuși reporterul de astăzi, limitat prin condiția lui omenească la cîteva decenii de activitate, ezită pe drept cuvînt între înfățișarea sublimului naturii și splendorile celelalte, realizate de om, contemporanul său, și, după momente de cumpănă, se decide în favoarea celor din urmă. Nu că ar fi insensibil la frumusețea peisajului natural, care-l va inspira și pe dînsul, dar celebrarea amplă a acestuia îl încredințează tacit generațiilor de mîine, intrate în comunism, care vor moșteni cetă, comoara de frumuseți munților și ale mării, dar care nu vor putea să contemple decît din scrieri grandoarea unică a evenimentelor din acest secol, al douăzecilea, concretizate în marea transformare socialistă a patriei. Generația tînără, cei care avem astăzi în jur de treizeci de ani am apucat și țara veche și țara complect nouă, ca să ne dăm seama de distanța enormă care separă epoca pelagrei, a ogorului peticit, a casei de paie, a gloanțelor pentru muncitori, de epoca cealaltă în care au apărut, și prin contribuția noastră, scînteia electrică la sate, construcții titanice la Hunedoara și Roman, noile aspecte ale Bărăganului, orașe întregi pe locuri pustii.

Noul ritm al Bărăganului

Și astăzi, ca acum două mii de ani, zorii apar pe Bărăgan tot atît de admirabil. Soarele iese din cîmpie ca un disc roșu incandescent prin bura vînătă a dimineții, transformîndu-se sub ochii fermecați ai privitorului, într-o sferă de foc, orbitoare, ca să urce în slava azurului. Dar astăzi, o singură rotire aparentă a astrului, în curs de o zi, cuprinde mai multă viață umană, considerată sub raport istoric. Timpul concret nu este uniform. O zi de revoluție nu e tot una cu o rotire diurnă obișnuită.

Mai impresionantă și mai semnificativă este schimbarea de ritm a istoriei însăși, care, în mai puțin de un deceniu, a comprimat atîta esență revoluționară, ce nu-și găsește echivalent nici în secole de dezvoltare istorică lentă. Satele Cegani, Făcăeni, Sudiți, situate în aceste locuri pe care le-am vizitat recent, au căpătat, în decurs de 7—8 ani, cu totul altă înfățișare, prin transformări succesive, efectuate cu o uluitoare rapiditate. De la primele gospodării colective, fondate în aceste localități, cam în 1950, cu un mic număr de familii, au realizat, în toamna acestui an, colectivizarea totală, atrăgînd satul într-un ogor unic și grandios. Saltul istoric este mai extraordinar, decît cel tehnic, de la căruță la camion, chiar sub raportul vitezei, dacă cele două realități, prin abstracție, ar putea fi comparate.

Tot universul perceptibil se reduce la grîu și cer, două grandori, una umană și alta cosmică. Și străbătînd prin acest peisaj, te mîndrești că ești om, că poți opune cerului, o grandoare echivalentă, creată prin munca semenilor tăi, cărora revoluția socialistă le-a insuflat puteri și năzuințe de uriași.

Fiindcă peisajul, dacă vreți, nu

V. NICOROVICI

CONTINUARE în pag. III

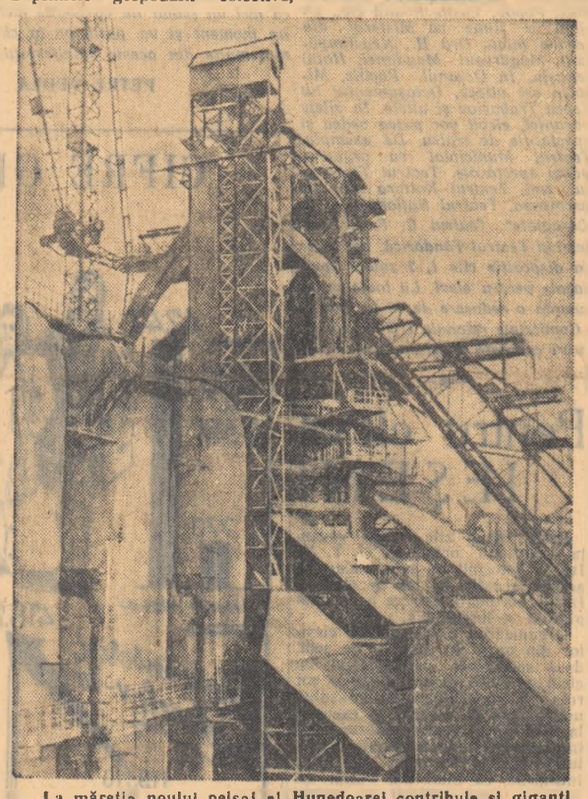

La măreția noului peisaj al Hunedoarei contribuie și giganții ca furnalul de 700 m.³ pe care-l vedeți mai sus.
Foto: AGERPRES

Recunoștința oamenilor de știință față de partid și guvern

Cu prilejul ședinței plenare festive consacrată celei de-a 10-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne, Academia R. P. Romîne a trimis o telegramă tovarășului Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri prin care exprimă partidului și guvernului nostru sentimentele oamenilor de știință din țara noastră pentru înțelegerea, grija și sprijinul permanent acordat științei și slujitorilor ei:

Conștienți de marea răspundere care revine științei și oamenilor de știință în realizarea politicii statului nostru democrat-popular, asigurăm partidul și guvernul că vom continua să muncim cu și mai mare dragoste, cu și mai multă hotărîre la îndeplinirea sarcinilor ce revin științei romînești pentru ca ea să slujească progresului și colaborării între popoare, să slujească păcii tuturor și scumpei noastre patrii.

Industria bunurilor de larg consum și-a îndeplinit planul

Ministerul Industriei Bunurilor de Consum a îndeplinit planul anual de producție la 20 decembrie.

(Agerpres)

Luna Culturii

SĂRBĂTORIREA Teatrului Municipal

Teatrul Municipal a sărbătorit miercuri seara 10 ani de existență.

Artista poporului Lucia Sturza Bulandra, directoarea teatrului, a evocat în cuvinte emoționante munca fără preget pe care a depus-o colectivul Teatrului Municipal pentru înflorirea teatrului romînesc, pentru promovarea dramaturgiei originale.

Tov. Ion Pas, adjunct al ministrului Învățămîntului și Culturii, a felicitat Teatrul Municipal, în frunte cu destoinica directoare Lucia Sturza Bulandra, pentru marile succese pe care le-a dobîndit în cei 10 ani de existență, urîndu-i noi succese în munca de propășire a teatrului romînesc.

Artistul poporului George Vraca a felicitat în numele artiștilor din R. P. Romînă entuziastul și valorosul colectiv al Teatrului Municipal pentru munca susținută și plină de roade pe care a depus-o de la înființarea sa.

Ing. Anton Vlădoiu, președintele Sfatului Popular al Capitalei, a salutat Teatrul Municipal cu prilejul împlinirii a 10 ani de existență, după care a dat citire decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. Romîne prin care se conferă „Ordinul Muncii" clasa I-a artistei poporului Lucia Sturza Bulandra, titlul de artist al poporului din Republica Populară Romînă actorului Jules Cazaban, titlul de artist emerit al R. P. Romîne regizorului Ion Olteanu și actorilor Vili Ronea, Marieta Rareș și Gheorghe Măruță, Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa IV-a regizorului W. Siegfried și actorului Ștefan Ciubotărașu.

S-a mai conferit de asemenea Ordinul Muncii clasa II-a actorilor Beate Fredanov, Fory Etterle, Clody Bertola, Ion Manta, Ion Lucian, Septimiu Sever, Gheorghe Aurelian, Ordinul Muncii clasa III-a actorilor Carol Kron, Gheorghe Iliescu, Nelly Sterian, Mircea Balaban, Ileana Predescu, Ana Negreanu și Lazăr Vrabie, sufleurului Petre Popescu, tîmplarului șef Ion Mălai, tapițerului Vasile Niculescu și „Medalia Muncii" la 15 membri ai colectivului Teatrului Municipal.

În încheiere, artistul poporului Jules Cazaban a mulțumit partidului și guvernului pentru grija ce o poartă teatrului și pentru înaltele distincții acordate unui mare număr de actori și membri ai colectivului cu prilejul împlinirii a 10 ani de la înființarea Teatrului Municipal.

După festivitate, colectivul Teatrului Municipal a prezentat spectacolul cu piesa „Arcul de triumf" de Aurel Baranga.

(Agerpres)

Dezvoltarea comerțului exterior al R. P. Romîne

Tovarășul Marcel Popescu, ministrul Comerțului a acordat unor redactori ai Agenției Romîne de Presă „Agerpres" și ai Radiodifuziunii romîne un interviu, cu privire la dezvoltarea comerțului exterior al R.P. Romîne în ultimii ani și perspectivele lui de dezvoltare, în care a spus printre altele:

Interviul tov. MARCEL POPESCU, ministrul Comerțului

După cum se știe comerțul exterior al R. P. Romîne fiind monopol de stat se efectuează planificat, în concordanță cu dezvoltarea proporțională a tuturor ramurilor economiei noastre naționale. Realizarea planului de comerț exterior se poate face în condiții mult mai certe cu ajutorul acordurilor comerciale. De aceea tendința fiecărui stat din sistemul socialist mondial este de a-și reglementa schimburile de mărfuri cu străinătatea prin acorduri comerciale. Față de 8 acorduri comerciale în 1948 și 13 în 1950, R. P. Romînă are încheiate în acest an 34 de acorduri comerciale cu diverse state. R. P. Romînă a ajuns ca în acest an să aibă acorduri sau relații comerciale cu 70 de țări, față de 45 de state cu care făcea comerț Romînia în anul 1938. Față de anul 1948, anul naționalizării principalelor mijloace de producție, volumul schimburilor de mărfuri a crescut cu 66 la sută în 1950, anul premergător primului nostru plan cincinal și cu 140 la sută în primele 10 luni ale acestui an.

Trebuie de asemenea să remarcăm schimbările esențiale care s-au petrecut în ultimii trei ani în structura comerțului nostru exterior. Ca o consecință a realizărilor pe tărîm industrial, cerințele interne de produse finite din import s-au diminuat și au crescut în schimb posibilitățile de export de asemenea produse. Dacă luăm de exemplu numai exportul nostru de mașini și utilaje constatăm că față de anul 1948 a crescut în anul 1950 cu 655 la sută și în primele 10 luni ale anului 1957 cu 2.378 la sută.

Volumul schimburilor comerciale cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară marchează încă din anul 1945 ponderea cea mai mare în comerțul nostru exterior.

Astfel, în anul 1957, pe primele 10 luni, volumul schimburilor comerciale cu țările din sistemul socialist mondial reprezintă circa 76 la sută din volumul total al comerțului nostru exterior.

Exportul R.P. Romîne către țările mai sus-amintite a cuprins de asemenea un nomenclator foarte variat de mărfuri.

Relațiile comerciale dintre R.P. Romînă și țările occidentale sînt astăzi în plină dezvoltare. Astfel, volumul schimburilor comerciale cu aceste state a crescut, în primele 10 luni ale acestui an, cu 66 la sută față de anul 1948.

Cu țările din Orientul Apropiat și Mijlociu relațiile comerciale ale R.P. Romîne au cunoscut o dezvoltare neîntreruptă. Față de anul 1954, volumul schimburilor comerciale de mărfuri a ajuns să fie mai mare cu 52 la sută în primele 10 luni ale acestui an.

Cu toată distanța care ne desparte de țările din sudul Asiei și cele din Extremul Orient, India, Ceylon, Birmania, Indonezia, Australia, schimburile comerciale dintre R.P. Romînă și aceste state sînt de asemenea în dezvoltare.

Comerțul exterior al R.P. Romîne se dezvoltă în fiecare an ca urmare a dezvoltării economice a țării și care la rîndul său contribuie la această dezvoltare.

Urmînd exemplul Uniunii Sovietice, R.P. Romînă alături de toate țările de democrație populară, va duce și în viitor o politică de comerț exterior care să contribuie la promovarea relațiilor economice internaționale, la consolidarea păcii între popoare.

S-a întîmplat la BICAZ

Petre Alexandru e un șofer destoinic. Lucrează pe o „Tatră" de zece tone, la baraj. De cînd a fost deviată Bistrița, în sectorul central a început escavația. Petre Alexandru transportă piatră escavată la locurile de depozitare.

Duminică dimineață, ceasul arăta ora 5, era întuneric, dar la Bicaz, pe șantierele hidrocentralei „V. I. Lenin", noapte sau zi — nu e nici o deosebire. La lumina becurilor puternice se lucrează continuu pentru terminarea înainte de termen a lucrării de electrificare.

În cabină s-a urcat și Gheorghe Popescu, tînărul dispecer al sectorului auto, venit în control. Au descărcat mașina și se înapoiau spre baraj. Bistrița curgea la vale învolburată ca întotdeauna, izbindu-se cu furie de picioarele podului de la Cărbunari peste care urmau să treacă.

Petre Alexandru apăsă pe frînă, băgă „viteza a doua" și intră pe pod. Deodată, cauciucul din față explodă și volanul se răsuci brusc.

— Pană! — strigă acesta rezemîndu-se cu pieptul în volan și apăsînd cu toată puterea pe frînă.

Prea tîrziu: roțile derapară spre dreapta, atinseră balustrada podului care se prăbuși, și odată cu ea mașina se aplecă, se răsuci în aer și căzu în adînc. În cădere întîlni un stîlp ce intră prin parbriz, găuri cabina, și ieși în cutia de scule. Jos, pe o estacadă de pietre, autocamionul rămase agățat cu roțile în sus, deasupra apelor învolburate ale Bistriței. Noroc — pentru oameni — de lada cu scule și cauciucurile de rezervă pe care căzuse mașina și care amortizaseră oarecum căderea.

În cabină cei doi tineri n-au avut timp să facă nici o mișcare. Au văzut că barajul din față se răsucește și pleacă în sus, au auzit un zgomot îngrozitor și ceva s-a strecurat în cabină, printre ei. Și-au dat îndată seama de situație; se aflau în cabină, cu capul în jos, despărțiți de stîlpul ce găurise cabina și de sus stropiți de motorina care curgea din rezervorul spart.

— Petre, ai ceva, te doare ceva?

— Nimic! — răspunse acesta fără să-și dea seama că fața îi era plină de sînge, crestată de țăndările geamului spart.

Ieșiră amîndoi pe parbriz, spre uimirea celor cîțiva muncitori de pe pod care asistaseră încremeniți la prăbușirea mașinii de la aproape zece metri înălțime.

În cîteva minute, la podul Cărbunari se adunaseră bărbați, femei, tineri ce se aflau în apropiere. Îl luară pe cei doi și-i duseră la postul de prim ajutor. În afară de sperietura strașnică, nimic grav.

Din spre Bicaz sosi mecanicul Creangă Ion cu alți cîțiva tineri mecanici și șoferi. Creangă de-abia ajunsese acasă, întors de la o ședință importantă de partid, ce se prelungise pînă spre ziuă. Cînd a aflat de accident trecu însă imediat pe la casele cîtorva tineri din echipa sa, mai găsi și pe alții în drum și alergară toți la podul Cărbunari.

— Repede, jos! Dacă o lăsăm acolo, apa ar putea s-o tragă la vale. Bine că băieții au scăpat! Trebuie să salvăm și mașina, e a noastră!

Și tînărul comunist Creangă Ion începu organizarea lucrului cu ceilalți opt tineri care lăsaseră paturile calde și ziua liberă de duminică. Vasile Lontoș și Martin Șobel plecară după o macara. Ion Alexe, Nicolae Popa, Gheorghe Lupescu II și Florea Tiugan se cățărară pe mașină și porniră să demonteze cabina, piese din motor. Dinamurile și filtrele căzuseră în apă. Dumitru Spiță, un tînăr șofer care lucrează pe un „Zis" desbrăcă pufoaica, pantalonii și bocancii — și se aruncă în apă. Ținîndu-se cu mîna de piciorul podului, să nu-l ia apa la vale, Dumitru Spiță răscoli prundișul rîului. Apa rece îi tăia răsuflarea. Găsi două dinamuri și un filtru. Turbina nu era nicăieri.

— Ajunge, ieși afară! — îl strigă cineva de pe pod.

Dumitru însă își dădu seama că n-are nici un rost să lasă afară

GH. ANGELESCU

CONTINUARE în pag. III

ȘCOALA — IERI și AZI

De mulți dintre profesorii mei îmi aduc aminte cu recunoștință. Profesorii care ne-au învățat latina, matematicile, limba romînă au fost oameni luminați care au ridicat pedagogia la înălțimea unei adevărate arte. Ei ne-au învățat nu numai carte ci și deprinderi sănătoase de ordine, disciplină și de respect față de munca și de creația oamenilor. Alții însă ne-au amărît adolescența, ne-au înăbușit cu brutalitate elanul nostru de cunoaștere, au încercat să ne țină departe de binefacerile științei.

Mi-aduc aminte de profesorul de fizico-chimice. Un om plictisit de viață, cu sufletul rece, care își disprețuia elevii și care-și făcea în silă orele de curs. Învățam la un mare liceu din București, care era înzestrat cu unul din cele mai mari laboratoare de fizică. Prin donații importante se adunase în cîteva cemere imense, mulțime de aparate, de retorte și de substanțe. Dar în cei șapte ani cît am urmat cursurile liceului n-am pătruns niciodată în aceste încăperi minunate: ele erau închise pentru noi, elevii. La ora de fizică stăteam cuminți în bănci și profesorul, ajutat de omul de serviciu, ne aducea din laborator cîte un aparat sau cîteva eprubete și ne arăta de la distanță cum se face o experiență. Cînd suna de recreație, înainte de a ne apropia de catedră, aparatele erau duse în laborator și încuiate.

La fel se întîmpla și cu muzeul de științe naturale. Din cînd în cînd ni se aducea de acolo cîte o pasăre sau cîte un animal împăiat, dar n-am intrat niciodată să vedem bogata colecție de animale, plante și minerale cu care se fălea directorul liceului.

Apoi, directorul! Un om cult și apreciat de specialiști, dar temut de elevi. N-avea niciodată un cuvînt de înțelegere pentru copii, n-a căutat, în cei șapte ani cît l-am cunoscut, să se apropie vreodată de noi. Dimpotrivă. Din cancelaria, privită de elevi ca un loc de spaimă, prin intermediul diriginților și al pedagogilor venea comunicarea pedepselor. Și erau aspre aceste pedepse și nedrepte de multe ori.

Așa au fost eliminați odată toți bursierii clasei noastre pentru că n-au avut bani să-și cumpere blocuri de desen. Iar noi, cei care am protestat împotriva acestei barbare măsuri, am fost dați afară ca elemente periculoase. Acestea s-au petrecut în anul 1933. Și bursierii, fii de țărani, puțini cîți puteau intra atunci în școală, au plătit din nou taxe ca să învețe mai departe. Care a putut! Care nu, s-a întors acasă și a trăit cu inima strînsă și cu dorul pentru cartea pe care a întrerupt-o.

Bică Gheorghe, poetul, a murit bolnav de piept în satul lui din Teleorman, la cîteva luni după ce fusese eliminat. Să fi fost oare numai boala care i-a grăbit sfîrșitul?

Am revenit la același liceu în septembrie 1948, ca profesor. Am privit cu emoție la zidurile școlii în care mi-am petrecut adolescența, am recunoscut clasele în care am învățat, m-am așezat în băncile în care înainte vreme șezusem ca elev. Am mai întîlnit și pe cîțiva din bătrînii și bunii mei profesori, care au primit cu dragoste și bucurie, printre ei, pe fostul lor elev.

Dar, multe n-am mai recunoscut în vechea mea școală. Era primul an în care se aplica reforma învățămîntului. În cancelaria directorului, vestita și temuta cancelarie, se făceau înscrieri. Veniseră muncitorii din cartier și țăranii din satele apropiate să-și înscrie copiii, oameni modești ca înfățișare care nu lepădaseră încă timiditatea cu care intrau mai înainte într-o școală atît de înaltă. Se interesau de taxe, de alimentele pe care știau că trebuie să le aducă la internat, de schimburile pentru așternut și de albiturile de corp. Cînd primeau, dela secretariat, informațiile cerute, se minunau oamenii, se scărpinau în cap a îndoială, se sfătuiau între ei. Nu le venea să creadă; nici taxă, nici alimente, nici așternut de pat. Numai albiturî de corp, atîta trebuia să aducă elevul.

După ce stăteau pe gînduri, după ce mai întrebau și pe Moș-Pandele, portarul liceului din vremuri mai vechi, după ce se convingeau că nimeni nu-și bate joc de ei, se hotărau să completeze formularul și să-l prezinte directorului.

Un copil îmbrăcat în zdrențe, murdar de var, a intrat în cancelaria directorului cu teamă și s-a oprit într-un colț. Directorul l-a văzut și l-a întrebat ce dorește.

— La noi, în Floreasca, se spune că aici se primesc copii la școală. Eu sînt salahor la binale. Mă primiți și pe mine?

A fost primit și micul salahor de la binale și orfanii panduriloi care și-au dat eroic viața în Munții Tatra și copiii muncitorilor care au luptat în pădurea Băneasa gonind pe hitleriști și copiii celor ce au

ILIE STANCIU

CONTINUARE în pag. II

UN ORAȘ ÎN MINIATURĂ

Un orășel de sezon. Mai exact: de sezon și de tradiție. Privindu-i contururile mi-am amintit de povestirile care din moși strămoși încep cu „a fost odată ca niciodată". Povestea noastră își va permite să înceapă altfel: „va fi odată ca niciodată, va fi..."

De fapt, nu-l o poveste din cele de spus seara, la gura sobei. Dacă gerul nu vă sperie porniți la drum pînă în Piața Republicii.

Ce s-a întîmplat acolo?

Limuzinele și-au schimbat drumul. Masivele clădiri din jur s-au dat parcă, binevoitoare, la o parte. Pe întinderea de asfalt a pieții a apărut un orășel. Orășelul de sezon. Ziduri crenelate îl ocrotesc, îl mai ocrotește și un paznic bătrînel, necruțător cu cei curioși.

Porțile sînt ferecate? Pe semne, privirile indiscrete nu sînt de dorit... Nu fiți însă triști. Meseria de reporter face casă bună cu indiscreția. Deci...

Un arhitect îmi vorbește despre o construcție. Nu-i un bloc cu 6 etaje sau o uzină gigantică, ci doar un orășel al copiilor. Legile arhitecturii sînt totuși respectate.

— Cum va arăta noul orășel?

— Priviți în jur și veți distinge multe...

Două creioane uriașe legate între ele de o pasarelă pe care va circula lumea junglei... din placaj. Pe aci vor intra copii. Mai sînt și alte intrări: pe sub bolțile cu iz medieval ale unor castele peticite cu veșmintele arlechinilor.

Încotro pe arterele orășelului? Va fi destul de greu de răspuns la întrebare. O privire atentă solicită bradul înalt de 22 m. decorat cu peste o mie de becuri colorate. Dar mai departe?

Iată niște coperte de cărți: ne invită Maiakovski, Creangă, Anton Pan... Să ne oprim în fața unei arătări ciudate: două cărți mari, suprapuse, și una desfăcută. Între două pagini ale acesteia vom descoperi o vînzătoare și o mulțime de cărți pe care le vom putea cumpăra pentru copii.

O călimară de proporții neobișnuite va servi drept loc pentru vînzarea obiectelor de papetărie iar un cozonac, ce nu-și găsește gemen decît în țara uriașilor, va adăposti vînzarea dulciurilor. Niște delicate ciuperci își desenează siluetele imaculate. Dar ce-mi văd ochii? Un butoi pentru... părinții copiilor? Păcat, nu... O tobă. Acolo, probabil, vor fi lucării. Dar pentrucă veni vorba de părinți: bufetul T.A.P.L. se va ascunde într-un... ghețar descins de la pol. Pe gerul acesta, îl preferam într-o ceașcă cu țuică fiartă...

Orășelul are și televizor. Studio propriu. Și poate cu un program mai variat și mai bogat decît al studiourilor centrale. Poate. În orice caz, televizorul — de un volum ce concurează cu „Athenée Palace" — își așteaptă spectatorii.

Gerul mă mînglie și arhitectul are treabă

„Va fi odată ca niciodată, va fi..."

— Cînd va fi, tovarășe arhitect?

— La sfîrșitul săptămînii...

E. O.

Pagina elevului

Învățați, învățați, învățați. V. I. Lenin

EDUCAȚIA POLITICĂ INCOMPATIBILĂ CU FORMALISMUL

Insemnări pe marginea desfășurării învățămîntului politic în unele școli din regiunea Galați

...O ușă trîntită, cîteva serviete rămase în dezordine pe bănci, doi băieți care-și încearcă puterile în fundul clasei — ora în care începe de obicei cercul politic în clasa a 8-a S a școlii medii nr. 2 din Galați. În această atmosferă, Maranda Neagu, o fată mărunțică cu codițe strînse ordonat la spate — propagandista cercului, ea însăși elevă în clasa X-a, încearcă să nu observe cele ce se petrec în jur și anunță începutul lecției. Un hohot de rîs o întrerupe, cîțiva elevi mai disciplinați ridică neputincioși din umeri și... lecția se amînă pentru data viitoare.

Oare în toate cercurile politice din această școală lucrurile se petrec la fel? Nici decum. Tov. Ursu Maria, elevă în clasa X-a A și propagandistă la clasa 8-a A relatează: elevii din clasa 8-a A sînt destul de disciplinați. Pînă acum n-a lipsit nici unul de la cercul politic, sîntem cu lecțiile la zi, le predau exact așa cum le aud la seminarul de instruire a propagandiștilor, elevii nu citesc nimic în plus față de notițele pe care le iau după expunerea mea, nu s-au ridicat nici un fel de probleme, n-avem nici o altă activitate în afara formulei lecție-seminar etc., etc. Totul expus cuminte — școlărește, aș spune.

La școala medie nr. 2 din Galați există 12 clase, deci și 12 cercuri politice. Toți elevii care frecventează aceste clase sînt și cursanți la cercurile politice. Propagandiști sînt cîțiva instructori superiori de pionieri, secretara comitetului orășenesc U.T.M. care se ocupă de școli medii și pionieri și puțini elevi din clasele a X-a. Dar dacă o asculți pe tov. Noiman Georgeta, secretara comitetului U.T.M. pe școală, vorbindu-ți de învățămîntul politic, rămîi cu impresia că aceasta este o problemă oarecum străină de munca de organizație de aci, care a pătruns în școală, așa, din afară. Pînă acum nu și-a găsit locul nici măcar în planul de muncă al organizației din școală. Ce legătură există între învățămîntul politic și munca U.T.M. din școală? — pare a se întreba tov. Noiman. Cursanți sînt toți elevii, orele și zilele cînd se țin cercurile politice sînt incluse în programul școlar, propagandiști sînt tovarăși cu munci de răspundere pe care în nici un caz ea — elevă cuminte în clasa X-a — nu-i poate controla și îndruma. Care e conținutul învățămîntului politic, cum învață utemiștii, ce probleme se ridică? Tov. Noiman îți poate spune cel mult ce se petrece în clasa ei, unde lucrurile nu stau altfel decît în oricare altă clasă. Și atunci?

Se pare că comitetul U.T.M. din această școală dovedește o nejustificată timiditate în legătură cu organizarea și, mai ales, îndrumarea învățămîntului politic. Este cred principala cauză pentru care activitatea din cercurile politice se desfășoară atît de monoton; nu reușești să distingi nici un contur, nici o culoare. Aceasta în locul dezbaterilor vii, pasionante, specifice cercurilor politice ale tineretului.

★

Școala medie nr. 2 Brăila. După cîteva cuvinte schimbate cu tov. Badiu Nicolae, membru în comitetul U.T.M., acesta îmi pune în față un vraf de foi smulse din caietele de școală și explicația:

— Știți... noi am avut o inițiativă. După primele două lecții la cercurile politice, am cerut o... lucrare de control..

Și despre inițiativă s-ar putea discuta, dar lucrările de control merită toată atenția. Sînt cîteva lucrări — îndeosebi ale elevilor din clasele a X-a — care dovedesc că problemele sînt cunoscute, că elevii au trecut prin gîndirea lor cele învățate la cerc. E drept că aspectele legate de trecutul de luptă al clasei muncitoare — care formează obiectul primelor lecții — sînt cunoscute în aceste clase și de la lecțiile de istorie. Oricum, însă, dovedesc că în clasele a X-a s-a învățat. Pe marginea majorității celorlalte lucrări, însă, poți face un noian de observații. Ce nu găsești în ele? Grave confuzii ideologice, flagrante inexactități istorice, fraze ilogice, și... greșeli gramaticale. Ce dovedește aceasta? Nu poți să crezi că nici un elev n-a înțeles lecția predată. Atunci înseamnă că propagandista, și din lipsă de experiență și din necunoașterea materialului a predat lecția sub orice nivel.

După terminarea lucrării au fost alese 4—5 și trimise comitetului orășenesc. Restul strînse cu grije și... încuiate în sediul comitetului U.T.M. din școală. Nu le-au studiat nici propagandiștii, nici membrii comitetului U.T.M.; au fost pur și simplu date uitării deși așa cum se prezentau puteau totuși furniza celor care se ocupă de învățămîntul politic un bogat material pentru îmbunătățirea activității din cercuri. Dar și aici, în școală, învățămîntul politic este tratat ca o chestiune de rangul doi, puțin străină de cercul de probleme de care trebuie să se ocupe organizația U.T.M. Aceasta o dovedește și faptul că au fost numiți, fără prea multă răspundere — în munca de propagandiști, 4 elevi din clasele a IX-a care n-au nici autoritate și nici pregătirea necesară. Și în sfîrșit, datorită lipsei de control din partea comitetului U.T.M., unii propagandiști din rîndurile elevilor, își permit să vină în fața cursanților fără nici un plan și țin lecțiile — de la înălțimea pregătirii lor — așa, din memorie. Toate acestea, nici nu puteau duce la alt rezultat decît la cel expus mai sus.

★

În atmosfera cunoscută a muncii de organizație din școli, învățămîntul politic U.T.M. constituie o întregire firească, pe placul elevilor, care vine să completeze anumite goluri din pregătirea lor. Programul scurt, dar cuprinzător al cercurilor politice pentru studierea Statutului U.T.M. oferă elevilor prilejul de a cunoaște principiile care stau la baza organizației, cîteva aspecte — mai însemnate — din istoria mișcării muncitorești, precum și structura organizației noastre. Sub acest raport, activitatea din cercuri poate și trebuie să se desfășoare la un înalt nivel politic și ideologic, într-o formă interesantă și atrăgătoare. Cu condiția însă ca el să nu mai fie tratat ca o anexă, neesențială, a muncii U.T.M., ci ca una din formele principale de educare comunistă a elevilor.

MARIETA VIDRAȘCU

Baschetul este un sport iubit de elevii școlii medii „Gh. Șincai" din Capitală

Foto: D. F. DUMITRU

UCENICIE ȘI PASIUNE

In cercul de fizică și chimie al școlii

În anul 1955 școala noastră n-avea încă laborator de fizică și chimie. Iar pe noi, elevii, ne pasionau experiențele, am fi vrut să întreprindem, la posibilitățile noastre, cercetări. Puteam să inițiem un cerc de fizică și chimie — și l-am inițiat. Dar cu ce să facem experiențe? Noul nostru profesor, Petre Bocu, era alături de dorințele noastre. Și din această dorință s-a născut încet, încet, cu sprijinul direcțiunii, al profesorului de fizică și al organizației U.T.M., laboratorul de fizică și chimie al școlii și bineînțeles, cercul nostru de fizico-chimice.

Am început modest, cu lucrări mai mult teoretice, cu o serie de referate la care grupuri de elevi lucrau zile de-a rîndul, studiau (s-au ținut referate despre „Clasicii fizicieni ruși", despre „Petrolul și gazele naturale, materii prime de bază în industria noastră chimică", despre „Bazele industriei chimice de sinteză în R.P.R." etc.). Pe ordinea de zi a cercului au apărut apoi calendarul științific, experiențe de chimie distractivă, rezolvări de probleme, răspunsuri la întrebările puse de elevi la rubrica „Poșta redacției" a gazetei cercului etc.

Treptat, laboratorul se îmbogățea nu numai cu aparate aduse din afară ci și cu lucruri confecționate de noi prin mijloace proprii. Membrii cercului au făcut instalația electrică la masa laboratorului, diferite montaje pentru verificarea legilor curentului electric, aparate de radio cu căști, transformatori de joasă frecvență, o mică stație de radiotelegrafie la care lucrează cu multă plăcere membrii cercului de radiotelegrafie din școală, o mașină centrifugă, planșe didactice etc.

Pentru laboratorul de chimie multe substanțe necesare experiențelor au fost preparate de elevi în cadrul cercului. Astfel, o grupă de elevi din clasa a 8-a a preparat acid clorhidric, o altă grupă, din clasa a 9-a, a preparat o cantitate de amoniac suficientă pentru necesitățile școlii. Cercul nostru a ajuns să ajute chiar și alte școli din raion; le dă reactivi preparați de elevi în laboratorul școlii, colaborează cu elevii centrului școlar agricol din localitate și au stabilit legături cu întreprinderea industrială „1 Mai" de unde au primit substanțe chimice ca sulfură și tetraclorură de carbon, dizolvanți etc.

Satisfacția este unanimă. Sîntem mulțumiți și noi elevii, pentru că întreprindem o activitate care ne pasionează și care este utilă școlii, este mulțumit și profesorul nostru de fizică și chimie, pentru că învățăm cu mai mult interes la aceste materii. Cine știe, poate mulți dintre noi, azi membri ai cercului, vom deveni peste ani fizicieni, chimiști sau profesori. Ne vom aminti cu plăcere atunci că ucenicia am început-o într-o sală goală pe care am înzestrat-o prin mijloace proprii, transformînd-o în laborator.

CALIN FLORICA

elevă în clasa a X-a a Școlii medii mixte din Găești

Elevii școlii medii „Spiru Haret" din București și-au amenajat singuri o sală de lectură unde-și petrec timpul liber. In fotografie: un aspect din sală.

Un vis împlinit...

..In stradă, a rămas o fată măruntă și slăbuță, într-o rochiță decolorată de stambă, desculță, cu o legăturică în mînă. Privea ușa mare, a Școlii Centrale, speriată și nedumerită. Și-a mutat apoi ochii mari spre geamurile rînduite unul după altul, încercînd să pătrundă cu privirile pînă dincolo de ele.

Iar cînd nemaiputîndu-le stăpîni, lacrimile au izbucnit repezi, fierbinți, fata a pornit agale, printre frunzele ruginite, spre Grădina Icoanei...

...Și ce trecător ar fi bănuit oare atunci, că fata aceea de pe bancă, desculță și cu rochiță decolorată, plînge pentru că n-a fost primită să învețe?

Poate că nici unul...

Era un lucru prea de neînchipuit, ca fata săracă, copil al unei familii cu 11 membri să îndrăznească a pătrunde mai departe de gardul și de ușa acelei școli „pretențioase" cum era Școala Centrală. Era prea de neînchipuit ca fata lui Dumitru, țăranul sărac din Poiana de Jos, să poată învăța alături de odraslele „educate" ale celor mai mari bogătași din București și din țară...

Intr-adevăr, 60.000 de lei cît era taxa pentru internat și școală pe an, n-a avut neam de neamul ei...

★

Pe culoarul lung, strălucind de curățenie, așteaptă o femeie. O femeie mărunțică, îmbrăcată de țară. Ochii mari privesc cercetător împrejur.

Deodată, la sunetul strident al clopoțelului, femeia a tresărit ca trezită dintr-un vis și-a zîmbit trist amintirilor...

Pe ușa clasei IX B a ieșit repede o elevă în uniformă bleumarin cu guleraș alb. Cît ai clipi, două brațe au îmbrățișat cu căldură pe femeia de pe culoar. Pe la uși fetele zîmbeau prietenos. Rodica, fata asta atît de serioasă care-și duce cu atîta conștiinciozitate munca și în clasă și în comitetul U.T.M. pe școală știe să se poarte atît de gingaș, de duios și de frumos cu mama ei.

...Sub ochii femeii, catalogul se deschide: Andrei Rodica. Directoarea trece binevoitoare notele și mediile primului trimestru, pe carnet și i le întinde zîmbitoare femeii.

„Să știi că sîntem mîndre de ea..."

A închis ușa. Printre zăbrelele gardului femeia mai privește odată școala, ferestrele. Se oprește la una. A recunoscut-o. Apoi se îndreptă încet prin puful moale de zăpadă spre Grădina Icoanei...

Și ce trecător ar fi bănuit oare acum că femeia de pe bancă care ține în mînă un petec de hîrtie, are ochii înlăcrămați? Ce trecător ar fi bănuit oare că șirul de 9 și 10 la care privește înseamnă un vis de-al ei, pe care-l vede, îl trăiește? Cine ar fi bănuit că boabele de lacrimi din ochii ei, exprimă bucuria fără margini pentru faptul că-și știe copila locuind și învățînd la școala interzisă ei pe vremuri? Că exprimă mîndria pentru faptul că o știe iubită și stimată de profesoare și colege, pe ea pe fata țăranului din Poiana de Jos...

Poate că nici unul...

MONICA VERDEȘ

VINE VACANȚA!

Pregătiri în Capitală

Ca în fiecare an, vacanța de iarnă va aduce elevilor și pionierilor zile frumoase cu bucurii și surprize, cu prilejuri multe și variate de distracții. Ca în fiecare an ea va oferi și celor mici și celor mai mari, clipe care vor rămîne mult timp în amintirea lor, le va îmbogăți cunoștințele cu o mulțime de lucruri noi, folositoare. Și de aceea, ca în fiecare an, ea este așteptată cu multă nerăbdare de toți școlarii.

Anul acesta, pentru buna organizare și desfășurare a vacanței de iarnă, Comitetul orășenesc U.T.M. București, în colaborare cu organele de învățămînt și sindicale și Palatul Pionierilor au luat o serie de măsuri în vederea organizării unor acțiuni cultural-educative bogate în conținut care să contribuie pe de o parte la educarea patriotică și cetățenească a elevilor, iar pe de altă parte să creeze acestora posibilitatea să-și îmbine în mod plăcut odihna cu distracția.

La acțiunile care vor avea loc zilnic în perioada vacanței își vor da concursul o serie de instituții și întreprinderi, de cluburi, cinematografe și teatre.

Astfel, în numeroase întreprinderi și instituții care patronează școli, precum și în școli, comitetele U.T.M. și sindicale vor organiza serbări ale pomului de iarnă cu programe artistice.

In cluburile Constructorul, Invățămînt, Grivița Roșie, F. C. Gheorghiu-Dej etc. vor fi organizate de asemenea serbări ale pomului de iarnă cu cadouri și programe artistice.

In colaborare cu întreprinderea regională cinematografică se vor organiza la cinematografele: Tineretului, Infrățirea între popoare, Alex. Popov, Vasile Roaită etc., un ciclu cu filme ca Misterul din vechea mină, Ora H., Neastîmpărații, Măgărușul Magdanei, Hoțul cenușiu, In Oceanul Pacific, Mikolca cel viteaz, Detașamentul lui Vasca Trubaciov și altele. In zilele vacanței, elevii vor putea vedea și spectacole de teatru. De exemplu, Teatrul Municipal va organiza patru spectacole. Teatrul Tineretului, trei, Teatrul Nottara trei. De asemenea, Teatrul Național „I. L. Caragiale", Teatrul C. F. R. Giulești și Teatrul Țăndărică, vor pune la dispoziție cîte 1, 2 sau 3 spectacole pentru elevi. La toate se va acorda o reducere de 50 la sută.

Comitetele raionale U.T.M. vor urmări ca toate programele și manifestările să contribuie la educarea elevilor și pionierilor în spiritul patriotismului socialist, la dezvoltarea dragostei față de partid și popor. In acest scop vor fi ținute:

— Un număr de conferințe cu caracter educativ, legate de lupta clasei muncitoare, despre figuri de patrioți comuniști și utemiști, despre realizările regimului democrat popular etc.

Tot în vederea aceluiași scop se vor organiza în școli, între școli și între raioane concursuri cu următoarele teme:

— Prin fabricile Bucureștiului
— Prin muzeele Bucureștiului
— Prin școlile Bucureștiului
— Prin împrejurimile Capitalei
— Prin Carpații noștri etc.

Comitetul orășenesc U.T.M., București — împreună cu Palatul Pionierilor — va organiza un concurs „Să ne cunoaștem ținutul natal".

Vor mai fi organizate acțiuni de masă pentru popularizarea cărții (seri de basm, șezători literare, concursuri-ghicitoare, seri de satiră și umor), călătorii imaginare pe harta lumii, vizitarea locurilor istorice, a monumentelor, muzeelor și expozițiilor.

In afară de acțiunile care se vor organiza la nivelul școlilor și raioanelor se vor mai organiza și pe Capitală o serie de acțiuni ca:

— 10 spectacole carnaval pentru pionieri și școlari.

— Comitetele raionale U.T.M. în colaborare cu U.C.F.S. raional vor organiza întîlniri între fruntașii sportivi și elevi urmate de demonstrații sportive.

Acestea sînt doar cîteva acțiuni din programul bogat întocmit pentru vacanța de iarnă. Cu siguranță că nici un școlar nu va pierde nici un moment și va participa la cît mai multe din aceste manifestații.

PETRE VEDEA

Pentru elevii IEȘENI

Peste două zile începe vacanța. Comitetul orășenesc U. T. M. Iași a întocmit un bogat plan de activitate astfel ca mii de elevi ai Iașului să poată petrece o vacanță plăcută și instructivă.

Organizarea unui club al elevilor din oraș, un concurs de schi două spectacole pentru elevi, un ciclu de filme pentru elevi ce vor rula la cinematografele orașului, un concurs de patinaj, o excursie la Bîrnova, vizionarea cîtorva mari întreprinderi industriale ale orașului, vizitarea muzeelor din oraș, întîlnirile cu unul din vechii ilegaliști, două întîlniri cu artiștii din Iași, „Carnavalul elevilor" — iată numai cîteva acțiuni ce vor fi organizate de Comitetul orășenesc U.T.M. Iași și care vor transforma zilele vacanței elevilor ieșeni în zile de binemeritată odihnă și bucurie.

Școala — IERI și AZI

(Urmare din pag. 1-a)

supraviețuit în lagărele fasciste ale morții.

Gemea școala și internatul de atîția copii. S-au făcut săli de clasă din fiecare încăpere cît de mică, din fiecare colț nefolosit pînă atunci. S-au făcut dormitoare volante, s-au culcat copiii și în cancelaria directorului. N-a fost închisă poarta școlii pentru nimeni. Bătrînul și nobilul liceu bucureștean găzduia acuma pe copiii acelora care l-au ridicat cu muncă și sudoare.

Și apoi a început să se întîmple minune după minune. Sălile laboratorului de fizica s-au deschis larg. Odată cu elevii am pătruns și eu pentru prima dată acolo. La mesele lungi, acoperite cu marmoră, stăteau acum copiii noștri și, sub îndrumarea profesorilor, mînuind aparate, făceau reacții chimice și în ochii lor scînteiau lumini mai vii decît de la mașina electrică.

In laboratorul de științe naturale copiii disecau broaște și priveau secțiunile la microscoapele care fuseseră pînă atunci ținute închise în cutiile cu care veniseră de la fabrică.

Se deschiseseră porțile liceului, se deschiseseră ușile laboratoarelor și ale bibliotecilor pentru copiii atît de setoși după carte.

Păcat, mare păcat, că ai murit Bică Gheorghe, prietene drag!

Astăzi imaginea școlii noastre ți-ar fi umplut inima de fericire și ți-ar fi răscumpărat umilința care nu te-a cruțat pe vremea ta.

CIFRE GRĂITOARE

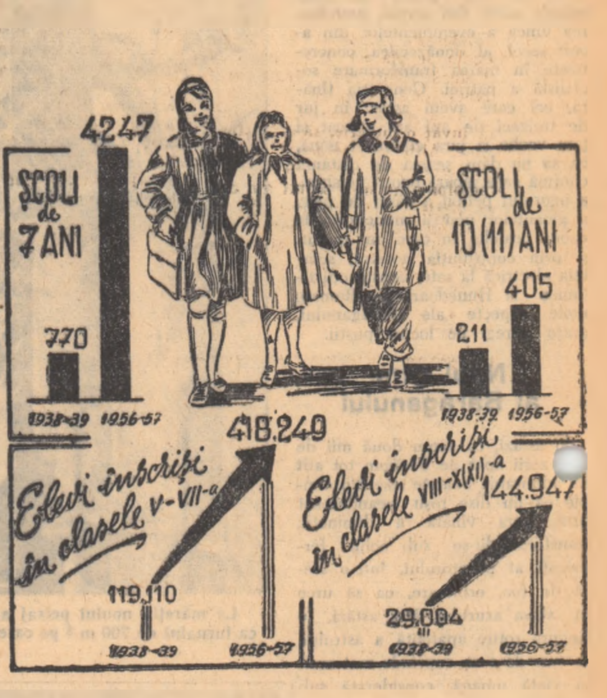

A început ciclul de conferințe

În întreaga țară, zilele lui decembrie au cunoscut o febrilă activitate școlară și extrașcolară. La cursuri și ore de practică elevii și-au dăruit toate eforturile întîmpinării celei de a 10-a aniversări a proclamării R. P. Romîne prin noi succese în învățătură, disciplină și activitate cultural-sportivă.

Zilele trecute la școala medie „Gh. Șincai" din Capitală a avut loc prima conferință din ciclul de conferințe organizate în anul acesta în școlile medii, conferințe ce au drept scop întregirea cunoștințelor politice și morale ale elevilor.

In prezența a peste 500 de elevi de la școlile medii „Gh. Șincai", „I. Creangă" și „M. Eminescu", conf. univ. Paul Popescu-Neveanu, candidat în științe filozofice, a expus o interesantă conferință intitulată *„Știința, religia și viața"* urmărită cu deosebită atenție de elevii prezenți.

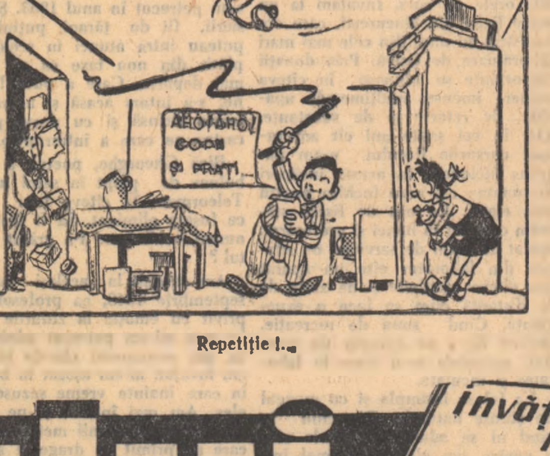

Repetiție !..

In vacanță

Matematicianul la patinaj !

Răzbunare...

Desene de NIC. NICOLAESCU

Pagina elevului

Învățați, învățați, învățați. V. I. Lenin

Să discutăm despre
TINERETE-EDUCAȚIE-RĂSPUNDERI

Se poate munci FĂRĂ PASIUNE?

ANCHETA*)

Furo Alexandru, miner, șef de brigadă de tineret, mina Lupeni.

„Dacă acum 10 ani mi-ar fi spus cineva că o să mă fac miner, și încă pentru aceasta să fiu înconjurat cu onoruri, decorat, n-aș fi crezut. Acum, aceasta îmi pare firesc și parcă meseria de miner mi-aș fi visat-o de cînd mă știu. E de înțeles să fie așa, dacă te gîndești că îndeletnicirea ce mi-am ales-o e o meserie a curajului, a iniațiativei și a inițiativei. Valea Jiului mi-a devenit apropiată încă din anul 1948, primul an cînd am părăsit satul natal, Vălciul de Jos, de prin nordul Ardealului, unde învățasem tăbăcăria. Am fost chemat la Lupeni de un consătean pe nume Macrai, printr-o scrisoare în care el îmi arăta că aici se cîștigă bine. Ajuns aci, mi-am dat seama că Macrai nu m-a mințit. Dar dacă la început acesta a fost criteriul care m-a atras, cu timpul lucrurile au devenit mai complexe. Oamenii deosebiți, cu caracter puternic, care lucrează în mină m-au făcut să văd și importanța națională a profesiei de miner și inegalabila ei frumusețe. Vorbeam mai sus de curaj, de inițiativă. Minerul își cunoaște răspunderea și se simte chemat s-o împlinească. Mineritul l-am învățat de la meșteri mai bătrîni, mineri cu experiență, așa că prin '50 m-am văzut ajuns și șef de schimb. În 1951 am fost chemat să-mi fac datoria către patrie — ca militar. După terminarea stagiului militar, sentimentul acesta m-a făcut să mă întorc în Valea Jiului unde am rămas pînă în prezent și de unde sper să-mi iau și pensia. Între timp mi-am durat un cămin, iar de curînd mi-a venit și moștenitorul pe care-l cheamă, ca și pe mine, Alexandru. În prezent sînt șef de brigadă de tineret, lucrez la un abataj frontal și — fără să mă laud — o scot la capăt, că n-am fost niciodată sub normă".

Traian Barbu, tîmplar la unitatea nr. 1 „Iprofil" București.

„Meseria aceasta nu mi-am ales-o de plăcere. Dacă era atunci după voința mea, astăzi ar fi trebuit să fiu radiofonist.

La 12 ani eu trebuia să lucrez, să învăț o meserie, să-mi cîștig o pîine. Altfel nu se putea. Timpurile erau prea grele. Și cum la radiofonie nu m-a primit din cauza vîrstei, un unchi m-a dus cu el la un atelier particular la care lucra și el. Anul care l-am lucrat acolo nu a avut darul să mă apropie de meserie, să mă facă să am început o muncă migăloasă care avea multă contingență cu cea de sculptor, o muncă ce cerea multă atenție, multă sensibilitate și care pînă la urmă a reușit să mă captiveze cu totul.

Astăzi meseria mea nu aș schimba-o pe nimic. Ea mă bucură și îmi dă satisfacție.

Este adevărat că nu stau cu fierăstrăul, rindeaua sau dalta în mină de dimineață pînă seara. Pasiunea pentru radiofonie nu am părăsit-o. Ea este însă un divertisment plăcut pentru orele de odihnă, la fel ca și pictura: săptămînal dau atîtea ore șevaletului — o altă pasiune de care nu pot și de altfel nici nu vreau să scap".

Ștefan Dumitru, tractorist la S.M.T.-Gorneni, regiunea București.

„Am 19 ani. Pînă pe la 15 ani nu aveam un țel precis în viață. Terminasem 7 clase elementare și lucram alături de părinții mei, pe cele cîteva hectare de pămînt ale lor; simțeam însă în suflet chemarea către o meserie concretă. Prilejul să mă hotărăsc s-a ivit tocmai cînd eram frămîntat de gînduri, tocmai cînd mă întrebam pe ce făgaș să apuc: pentru prima oară au venit la noi la Mihăilești, tractoriști de la S.M.T. Gorneni. Arau și semănau pe tarlalele întovărășirii înființată atunci în comuna noastră. Într-o zi, aflîndu-mă pe cîmp, m-am apropiat de un tractor. Duduitul lui mă atrăgea ca un magnet. Un flăcău robust, cu surîsul pe buze, s-a dat jos de pe tractor și s-a apropiat de mine. M-a bătut pe umăr și mi-a zis:

— Țică, vrei să mă ajuți oleacă? Vreau să înlocuiesc o piesă.

— Da, am murmurat eu.

— Atunci ține șurubul ăsta. Așa.

Cît a meșteșugit el la tractor l-am tot privit cu interes. La urmă l-am întrebat:

— Nene, ce zici, eu n-aș putea să devin tractorist?

— Îți place? Atunci vino la toamnă la noi, la Gorneni. E aproape... primim ucenici...

Cînd au auzit părinții de hotărîrea mea, s-au bucurat mult:

— Du-te Ștefane. Tare mult am dori să te vedem la volan. Șoferul de tractor e om, nu jucărie.

M-am dus. La început mi-a venit mai greu. Dar tractoriștii mai vechi m-au înconjurat cu dragoste. Am fost doi ani ucenic. E la noi la stațiune un flăcău harnic pe care îl stimez mult, candidatul de partid Neacșu Stanciu. El mi-a fost maistru. Azi lucrăm cot la cot, în brigada candidatului de partid Ilie Anghel — frunțașă pe stațiune. Între timp m-am dus des pe acasă. Cînd au auzit ai mei că pot conduce tractorul au început să mă prețuiască ca pe un om mare, să-mi asculte sfatul. Așa s-a făcut că anul trecut au intrat în întovărășire cu tot pămîntul. Și cînd, în primăvara anului acestuia, tata m-a văzut sus pe tractor, cînd a văzut ce brazde adînci trag pe tarlalele împărțite i s-au umezit ochii de bucurie și m-a îmbrățișat în văzul tractoriștilor. De emoție nici n-am putut să spun mai mult decît:

— Tată, de tractor nu mă voi despărți niciodată!"

*) Începutul anchetei în nr. 2684.

Pe lîngă noile autobuse T.V.-1, uzinele „Tudor Vladimirescu" din București au început să producă auto-sanitare, auto-basculante, remorci basculante pentru agricultură, auto-stropitori.
In fotografie: Se lucrează la o serie de auto-stropitori de 4.000 litri.

Ședința festivă consacrată aniversării R.S.S. Ucrainene

Cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a Republicii Sovietice Socialiste Ucrainene, Consiliul General A.R.L.U.S. și Societatea pentru răspîndirea științei și culturii au organizat miercuri 25 decembrie o ședință festivă la Casa prieteniei romîno-sovietice din Capitală.

Cuvîntul introductiv a fost rostit de acad. P. Constantinescu-Iași.

Acad. Ilie Murgulescu a ținut conferința intitulată „R.S.S. Ucraineană la a 40-a aniversare".

Vorbitorul a arătat că prin instaurarea puterii sovietice în Ucraina — la 25 decembrie 1917 — poporul ucrainean, sub conducerea Partidului Comunist, a cucerit o viață de stat proprie și a devenit stăpîn cu depline puteri pe destinul său, așa cum a prevăzut V. I. Lenin.

Conferința a fost viu aplaudată. A urmat un bogat program artistic.

S-a întîmplat la Bicaz

(Urmare din pag. 1-a)

pînă nu termină treaba începută. Mai cobori odată la fund și găsi turbina ce fusese dusă de apă mai la vale. Ieși pe mal, trase pantalonii și pufoaica, încălță bocancii și-și înfipse căciula pe urechi, voind să se întoarcă la ceilalți care continuau lucrul. Dar Creangă nu-l lăsă. Il trimise peste pod la „Alimentara" să bea o țuică bună și apoi să plece să se schimbe și să stea la căldură...

De la baraj sosi tînărul Iosif Gearmati, unul dintre cei mai buni macaragii ai șantierului. Era și el liber în acea duminică, dar auzind despre ce este vorba, alergase într-un suflet. luase macaraua și veni cu ea pe pod. Încercă să lase săgeata cît mai jos. Dar cablurile unei linii de înaltă tensiune nu-i permiteau prea mult asta. Apoi, pentru a ridica 10 tone, săgeata macaralei trebuia să stea aplecată la cel puțin 75 grade. Acum era la 70 — și mai mult nu se putea apleca.

Cablul care cobora cîrligul macaralei nu ajungea pînă jos. Constantin Birsan făcu semn să lase cîrligul la nivelul podului, se agăță de el și-i strigă lui Gearmati să-l coboare. Deasupra Bistriței băiatul rămase suspendat în aer. Ceru capătul cablului, să-l lege. Nu era de loc ușor. Mîinile îi amorțeau de frig, trebuia să se țină pe el însuși și trebuia să tragă în sus și cablul greu. In ajutor îi veni Florea Tiugan. Agățat de un capăt de bîrna din piciorul podului, încercă să ridice cablul. Aproape o oră s-a muncit încordat. Dar au reușit.

Începuse să se întunece. Se apucaseră de lucru pe întuneric, înainte de ivirea zorilor și-i apucă iarăși noaptea. Cînd a trecut vremea? Nimeni nu știa. Nimeni n-a mîncat și n-a fumat în această zi liberă de duminică.

Rămînea acum să-și arate măiestria utemistul Gearmati. Puse mina pe manetele macaralei și-i ridică ușor cîrligul. Cablul se întinse și mașina se urni puțin din loc, aplecîndu-se mai mult spre apă. Gearmati ridică din nou cablul. Mașina scrîșni, înfigîndu-se în lemnul podului. Va reuși? Cele zece tone ale „Tatrei", săgeata mai jos decît prevăd normele... Mașina sălta vreo doi metri și se balansă deasupra Bistriței. Macaraua se ridică și ea, aplecîndu-se în față. Se părea că se va prăvăli cu mașină cu tot în Bistrița. Gearmati observă. Fața i se îmbrobonă, scrîșni din dinți și trase de manetă, cu încăpățînare, mai puternic. Un zăngănit de fiare și mașina se legăna la înălțimea podului. Macaraua își recăpătase echilibrul. O mișcare lentă și „Tatra" fu depusă ușor pe pod.

La orele 8 și 20 de minute seara cei nouă tineri plecau în urma mașinii, salvată, remorcată de un tractor. Erau obosiți, murdari, uzi, înghețați, dar mulțumiți.

Tînărul comunist Creangă Ion a cerut să fie încredințată echipei sale și reparația autocamionului. Mulți dintre utemiștii care munciseră voluntar la salvarea mașinii erau de fapt din echipa lui Creangă.

— Să facem treaba pînă la capăt!...

In momentul în care citiți aceste rînduri, „Tatra" se află la baraj și cară steril la locul de depozitare, trecînd peste podul de la Cărbunari, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Și la volan e același Petre Alexandru...

De peste HOTARE

IN OCCIDENT

Tot mai multe glasuri cer insistent tratative cu U.R.S.S.

Intr-un articol redacțional intitulat „Tăcerea este de aur", ziarul „New York World Telegramm and Sun" începe prin aceea că numește darea de seamă a lui Eisenhower și Dulles căreia i s-a făcut atîta reclamă „într-o măsură considerabilă un eșec". Potrivit spuselor ziarului, amîndoi au ignorat două fapte — lipsa de dorință a europenilor de a accepta amplasarea proiectilelor teleghidate americane pe teritoriul lor și năzuința lor „de a organiza o nouă conferință cu rușii în ciuda obiecției categorice a americanilor".

★

Sub titlul „Englezii se tem că Dulles duce lumea la război", ziarul „Chicago Daily News" publică o informație a corespondentului său din Londra, Hill, care arată că englezii consideră pe Dulles „omul războiului".

Și totuși ar fi absurd să încercăm să ascundem aceste stări de spirit poporului american. Am discutat cu zeci de oameni neîncrederea lor în Dulles. Ei îl consideră în primul rînd un om al războiului și nu al păcii. Dulles este în ochii englezilor simbolul spiritului războinic și al încăpățînării, ad contraloviturii concentrate, amenințărilor goale, al balansării pe pragul războiului, al zădărniciei tratativelor datorită rigidității părerilor, al aroganței și lipsei uimitoare atît de omenie, cît și de modestie". Hill subliniază că atît conservatorii, cît și laburiștii sînt cuprinși de „spiritul revoltei" și nu intenționează să permită ca Dulles sau altul, să-i transforme într-o țintă fixă pentru proiectilele teleghidate. „El cer tratative cu Rusia, nu însă tratative de felul celor duse de Dulles, în care nu au încredere".

Pe frontul întrecerii pașnice între U.R.S.S. și S.U.A.

MOSCOVA. — 25 (Agerpres). — TASS transmite: La Moscova s-a dat publicității Comunicatul Direcției Centrale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. în care se arată că, potrivit situației din 15 decembrie 1957, IN UNIUNEA SOVIETICA S-A PRODUS MAI MULT DECÎT PINA LA DATA CORESPUNZATOARE DIN 1956 CARNE — CU APROXIMATIV 400.000 TONE, MEZELURI — CU 100.000 TONE, UNT — CU APROAPE 80.000 TONE, PRODUCȚIA DE LAPTE — CU UN MILION TONE. Planul de producție pe 1957 al acestor produse a fost îndeplinit înainte de termen.

Sabri Assali: „Siria dorește să aibă schimburi cît mai largi cu Romînia"

Declarația primului ministru sirian făcută grupului de ziariști romîni

DAMASC 25. De la corespondentul special Agerpres: — La 23 decembrie grupul de ziariști romîni care vizitează unele țări din Orientul Mijlociu a fost primit de primul ministru sirian, Sabri Assali.

In cursul acestei întrevederi primul ministru Assali a făcut o scurtă expunere asupra politicii interne și externe a Siriei.

„Siria — a spus primul ministru — caută să pună în practică politica de neutralitate pozitivă, dat fiind că această politică constituie un factor de seamă împotriva unui nou război și pentru stabilizarea păcii pe care o doresc toate popoarele care se împotrivesc imperialismului.

Vorbind despre legăturile dintre Siria și Republica Populară Romînă, primul ministru Sabri Assali a declarat: „Legăturile care ne unesc cu Romînia se bazează în linii mari pe legăturile existente între Siria și statele din Europa răsăriteană. In afară de aceasta, în fața presiunii economice la care sîntem supuși, noi am început să pășim pe o nouă cale, părăsind vechea politică a schimburilor comerciale numai cu anumite țări. Am dezvoltat relațiile noastre comerciale, pentru ca schimburile de acest fel să devină un mijloc pentru eliberarea noastră din strînsoarea ce ni se impunea în scopul stăvilirii luptei pentru realizarea aspirațiilor noastre.

Siria dorește să aibă schimburi cît mai largi cu Romînia, spre folosul ambelor țări.

Mai există încă o legătură de ordin moral care ne leagă de poporul prieten romîn: noi, ca și Romînia, am avut de suferit dominația imperialismului o perioadă îndelungată și am luptat pentru a ne elibera plătind pentru aceasta un preț foarte scump. Acest fapt comun în istoria țărilor noastre ne încurajează să intensificăm legăturile de colaborare dintre cele două țări ale noastre".

Descoperirea unui nou complot britanic împotriva Egiptului

CAIRO 25 (Agerpres). — Ziarul „Al Shaab" anunță că forțele de securitate egiptene au descoperit un nou complot imperialist împotriva republicii Egipt.

Potrivit ziarului egiptean, complotul a fost pus la cale și finanțat de britanici și urmărea restabilirea monarhiei în Egipt. „Candidatul" desemnat de britanici era prințul Mohamed Abdel Moneim, vărul fostului rege Faruk, alungat de poporul egiptean. Abdel Moneim a fost arestat.

„Complotiștii, scrie „Al Shaab", își propuneau să organizeze o lovitură de stat și să asasineze pe președintele Nasser și ceilalți conducători ai revoluției egiptene".

Deasupra Polului inaccesibilității relative

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: Un grup de exploratori polari sovietici din Antarctica a efectuat un zbor deasupra Polului inaccesibilității relative.

Zborul a fost efectuat la 23 decembrie pe bordul unui avion IL-12. Exploratorii au decolat din așezarea Mirnii, zburînd spre regiunea Polului inaccesibilității relative, unde urmează să fie înființată, în cadrul programului Anului Geofizic Internațional, stația antarctică Sovetskaia. Avionul a ajuns la gradul 82 lat. sud. și gradul 50 long. est. In acest punct înălțimea platoului de gheață atinge 3.900 metri.

O nouă samavolnicie împotriva presei comuniste franceze

PARIS 25 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, din ordinul prefectului de poliție din Paris, în noaptea de 23 spre 24 decembrie a fost confiscat ziarul „L'Humanité" căruia i s-a adus acuzația de a fi „atentat la securitatea internă și externă a statului". Ziarul a fost confiscat sub pretextul că ar fi publicat materiale despre tinerii patrioți francezi aruncați în închisoare pentru că au refuzat să lupte împotriva poporului algerian și să slujească sub comanda fostului general hitlerist Speidel.

Autoritățile franceze au confiscat de asemenea săptămînalul „L'Avangarde", organul Uniunii Tineretului Comunist din Franța, care a publicat materiale despre războiul din Algeria. Biroul Național al Uniunii Tineretului Comunist din Franța a protestat împotriva samavolniei guvernului și a chemat pe toți tinerii și tinerele să se unească pentru apărarea libertăților democratice și pentru lupta în vederea încetării războiului din Algeria.

Procesul tînărului algerian Ben Sadok

PARIS 25 (Agerpres). — Recent s-a judecat la Paris procesul tînărului algerian Ben Sadok care a împușcat pe Ali Chekkal fost președinte al așazisei „Adunări naționale algeriene", adept înfocat al autorităților coloniale franceze din Algeria. Acest proces a prilejuit o serie de manifestări ostile războiului din Algeria. Muncitori, intelectuali, membri ai clerului de diferite orientări politice au depus în favoarea acuzatului Ben Sadok. Tînărul Jean Pierre Mayer, membru al mișcării „Tineretului muncitor catolic", care a lucrat în aceeași fabrică cu Ben Sadok, a cerut încetarea războiului din Algeria. Scriitorul Jean Paul Sartre a cerut de asemenea indulgența juriului explicînd că ceea ce a săvîrșit Ben Sadok nu este o crimă.

Preotul Pierre Memet, care a funcționat în Algeria între 1950—1956, a spus: „Musulmanii erau atît de prost tratați de către francezi încît eu—cleric francez—eram plin de indignare!". Pastorul protestant Daniel Parker a declarat că atrocitățile colonialiștilor din Algeria sînt atît de groaznice încît el a restituit legiunea de onoare pe care o primise din partea guvernului francez.

În ciuda acestor depoziții curtea cu juri a condamnat pe Ben Sadok la închisoare pe viață.

Greva personalului posturilor de radio și televiziune franceze

PARIS 25 (Agerpres). — TASS transmite: La 24 decembrie a început greva personalului tehnic și administrativ de la posturile de radio și televiziune din Franța. Din cauza grevei au încetat aproape toate emisiunile de radio.

Au fost anulate toate programele festive de sărbători care urmau să fie transmise de posturile de radio și televiziune.

PE SCURT

MOSCOVA. — Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a adresat tuturor ambasadelor și misiunilor străine din Moscova note care însoțesc textul Hotărîrii Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste din 21 decembrie 1957 privind problemele politicii externe a guvernului sovietic.

Notele conțin rugămintea ca textul Hotărîrii Sovietului Suprem al U.R.S.S. să fie remis parlamentelor și guvernelor țărilor respective.

KIEV. — In cinstea celei de-a 40-a aniversări a Ucrainei Sovietice, la 25 decembrie a avut loc la Kiev, pe strada principală a orașului — Kreșciatik — o paradă militară și o demonstrație a reprezentanților oamenilor muncii din oraș.

PEKIN. — In seara de 24 decembrie tinerii muzicieni romîni violoncelistul Vladimir Orlov și soprana Maria Șindilaru care se află în vizită în R. P. Chineză au dat, în fața unui numeros auditoriu, ultimul concert din seria de concerte date la Pekin. În cadrul unui turneu ei vor vizita în curînd și alte orașe.

TIRANA. — Cu ocazia celei de-a 10-a aniversări de la proclamarea Republicii Populare Romîne, Gheorghe Velcescu, ambasadorul R. P. Romîne la Tirana, a oferit o gală de filme romînești.

MOSCOVA. — In numărul 17 al revistei teoretice și politice a C.C. al P.C.U.S. „Komunist" se publică o recenzie la anuarul statistic al R. P. Romîne apărut la București.

TOKIO. — Potrivit relatărilor presei, în localitatea Fukuoka din Japonia a avut loc o conferință a conducătorilor partidului socialist din Japonia la care a fost discutată problema desfășurării unei mișcări pentru dizolvarea parlamentului și ținerea de noi alegeri parlamentare.

MOSCOVA. — În urma tratativelor duse în Marea Britanie între delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Marii Britanii a fost semnat un acord cu privire la comunicația aeriană directă între Moscova și Londra.

ATENA. — In portul Pireu s-a deschis recent un birou sovietic de transport maritim „Sovfraht" care va coordona mișcarea navelor pentru transportarea de mărfuri din import-export ale Uniunii Sovietice în diferite porturi din Marea Neagră și din Orientul Mijlociu.

PARIS. — Potrivit relatărilor presei, pe întregul teritoriu al Algeriei continuă lupte înverșunate între trupele franceze și armata de eliberare națională a Algeriei. Ciocniri deosebit de puternice au avut loc la 24 decembrie la sud-est de Bouira.

Racheta americană Jupiter a eșuat (ziarele)

Disciplina fiind principala forță a armatelor, racheta Jupiter este pedepsită cu 15 zile de arest pentru că s-a sustras controlului superiorilor săi.
(Din „L'Humanité")

SCRIND AZI „ROMINIA PITOREASCA"

(Urmare din pag. 1-a)

este decît oglindirea noilor dimensiuni psihice ale omului de pe Bărăgan, apărute în cursul acestei revoluții, ca o consecință directă. Țăranul colectivist, eliberat de mentalitatea micului petec de ogor, e capabil de planuri colosale. Președintele colectivei din Făcăeni, fost cîndva grădinar, deci țăran obișnuit, mi-a vorbit de perspectiva ca satul său, și altele două din vecinătate, să amenajeze apa Borcii, de la piciorul podului de peste Dunăre, la Feteești, și pînă la Hîrșova, într-o imensă întreprindere piscicolă, care să livreze pește direct la fabrica de conserve. Cînd cutezător, de proporții uriașe, care demonstrează ce transformări radicale s-au produs în conștiința omului de aici, care pînă mai ieri, își vedea de cei doi cai, de-un petec de pămînt și de cîteva vîrșe.

O Acropole pădurenească

În vara anului trecut, am avut prilejul să poposesc într-un sat de munte, Alunul, așezat la vreo 12 km. de calea ferată, printre ultimele ramificații ale Poienii Rusca. Mă atrăgea această localitate, izolată într-un ținut denumit „țara pădurenilor" despre locuitorii căreia un ghid afirma că păstrează portul și obiceiurile de pe vremea dacilor „nealterate de civilizație". O insulă arhaică în plin secol XX. Ce putea fi mai pitoresc?

Drumul într-acolo a fost o sursă de încîntări și beatitudini estetice. Ierburi mătăsoase, verzi, înalte, unduind în vînt, flori de toate culorile, cu aromă puternică, luminișuri fermecătoare, cer superb. După un cot de deal, Alunul răsări în fața mea într-o ipostază neașteptată. Sub lumina puternică a soarelui de vară, casele sale străluceau sidefiu, ca niște perle. Toate clădirile, albe-albe, zidite din temelii pînă-n grindă din marmoră veritabilă, în stilul grațios, aerian al caselor de munte, păreau niște zîne încremenite în momentul cel mai fermecător al dansului lor, sub cupola de cristal a cerului de vară. Am stat multă vreme în fața acestei Acropole pădureneşti, de surpriză și de emoție, „Satul alb! Satul de marmoră". Repetam nemișcat, aceste cuvinte auzite mai de mult, dar cărora nu le dădusem crezare, considerîndu-le simple figuri de stil.

Satul de marmoră!

E una din cele mai splendide opere ale revoluției socialiste, dacă nu ca proporții, însă în mod cert ca afirmare a spiritului de creație al poporului. Frumusețea construcțiilor, în perfectă ambianță cu relieful, fără consultarea nici unui tratat de urbanistică, se explică prin simțul estetic particular al localnicilor. Aici, în țara marmorei și a naturii încîntătoare, totul se supune legilor armoniei și ale frumosului. Portul alunenilor, mai ales al femeilor, inundat de flori și cusături, este expresia unei arte înalte, duse pînă la desăvîrșire. În costumul fetelor predomină culoarea roșie, pe cînd nevestele și femeile bătrîne degajă un aer sobru prin folosirea ornamentelor de culoare neagră. Însă acest negru nu este de doliu, monocrom, ci subtilizat cu nuanțe de verde și violet, după cum nici roșul nu este țipător, ci temperat prin intervenția ingenioasă a unor culori mai închise. O broboadă albă le împodobește capul și lunecă, în valuri, pînă la pămînt, dînd întregii figuri o înfățișare statuară. Frumusețe, grație, simț al ritmului, al nuanței, al măsurii, deprinse de omul de aici din comunicarea milenară cu splendidul peisaj al muntelui. Satul de marmoră, sub raportul frumosului, este o consecință a acestei estetici autohtone.

Numai prin revoluția socialistă, în decurs de cîțiva ani, satul vechi, de lemn și paie s-a transformat radical, născîndu-se parcă a doua oară, înveșmîntat în marmoră. Folosind deșeurile de la cioplirea blocurilor, alunenii au zidit case noi, iar în centrul satului o clădire cu un etaj, pentru școală și cămin cultural. Peste tot aceeași grijă de frumos, pînă la amănunt. Pereții din exterior ornamentați prin cioplire, iar sala mare a căminului zugrăvită cu flori.

Am stat de vorbă cu localnicii. Nu sînt deloc spirite arhaice. Sub costumele înflorate, stăteau niște oameni ai zilelor noastre care știau să mîne compresoare și tractoare, care aveau noțiuni de economie, erau secretari de organizații de partid cu școli politice, mitoare, printre focurile roșii și violete ale șarjelor sau ale aparatelor de sudură, care fulgeră și sclipesc prin întuneric, asemenea unor sori fantastici, nu va pregeta să încadreze, această privelişte impresionantă, în sfera sublimului. Peisajul industrial, care cucerește în fiecare an noi spații în cele mai diverse locuri ale țării, merită să figureze într-o Romînie pitorească a ultimului deceniu, nu numai din punct de vedere al utilului, dar și după toate criteriile frumosului.

Ce imagine poate fi mai grandioasă decît construirea unui titan de fier, ca furnalul de 700 m.c. din Hunedoara? Închipuiți-vă un șantier de 80—100 de metri, nu răsfirat în spațiu, ci proiectat vertical pe cer, unde echipele de betoniști, zidari, montori, electricieni, instalatori, lucrează unele deasupra altora, la toate altitudinile. Dedesubt duduie screperele care nivelează pămîntul, iar deasupra, schelăria se cutremură de lovituri de ciocane, pe cînd sudorii, cățărați pe schelele cele mai înalte, acoperă toată construcția cu ploi de stele aurii, care se răspîndesc în cascade. E un tablou al muncii creatoare, unic prin grandoarea lui, chiar în acest secol al înfăptuirilor colosale.

Mai captivantă decît panorama titanilor de fier e însăși istoria Hunedoarei, în acești ani, care dintr-un mic orășel ardelenesc a devenit unul din marile centre de edificare ale industriei noi, spre care se îndreaptă ochii întregii țări. Cel care găsește delectare nu numai în peisaj, dar e captivat de dinamica istoriei însăși, în tot ce are ea mai grandios și mai romantic, află la Hunedoara locul ideal pentru observațiile sale. Un șantier imens, suprapus peste oraș și uzina veche, în care totul se transformă sau se construiește din nou, de la agregat și pînă la omul însuși. Hunedoara este orașul celor mai extraordinare cariere umane, unde un cioban sau un pădurar ajung în cîțiva ani șefi de echipă la cele mai moderne agregate, transformîndu-se radical nu numai ca mentalitate tehnică, ci ca structură psihică.

Acest fenomen se desfășoară în proporție de masă, ca un permanent proces de geneză a clasei muncitoare și dacă evenimentelor istorice li se poate atribui epitetul de sublim, atunci Hunedoara acestui deceniu îl merită cu prisosință.

Armonie și umanism socialist

Orașul muncitoresc este o noțiune geografică nouă, care s-a afirmat, în ultimii ani, pe harta țării prin pitorescul său inedit. Nu mă refer la Hunedoara unde totul este încă în formare, în faza de șantier, ci la localități mai mici, risipite în cele mai diverse regiuni, care în scurt timp au fost complect edificate, atingînd forme perfecte, clasice, ale centrului industrial, de tip socialist.

Dintre acestea am vizitat în cursul acestui an, Lucăcești, centru urban al petroliștilor din Moldova. Localitatea, văzută de departe pe fondul dealurilor line și verzi, acoperite de sonde, cu blocurile dispuse geometric, printre arborii înalți, te atrage către ea ca o oază apărută prin surprindere într-un deșert. După ce ai cunoscut-o mai bine, ca oaspete de cîteva zile, ceea ce te farmecă îndeosebi, nu este atît simetria perfectă a străzilor și a caselor, cît armonia lăuntrică de concepție, care a stat la baza construcției sale. Nimic din ceea ce poate pretinde omul modern de la civilizația acestui secol, pentru confort, distracție, cultură, ori sănătate, nu a fost omis de proiectanți. Nu mai amintesc lumina electrică, sau magazinele de alimente și de textile, absolut indispensabile. Căminul cultural e o clădire măreață, cu un hol impozant și o sală de spectacole fastuoasă, avînd la etaj biblioteca și camere de șah și biliard. Policlinică modernă, cu aparatură și personal specializat, creșa de copii, țărand cu bazin de beton, restaurant, în care cîntă seara o orchestră de jazz. Cineva mi-a spus că nu se mută în Capitală, deși e bucureștean, fiindcă nu vrea să renunțe la confortul de aici.

Cea mai pitorească podoabă a Lucăceștiului sînt copiii. Dimineața cînd tata e la sonde, iar mama face de mîncare, numai ei umblă pe străzi, de parcă orașul ar fi locuit în exclusivitate numai de copii. Îi surprinzi în cele mai diferite ipostaze. Sora mai mare, cu frățiorul de mînă, merg la cumpărături, purtînd cu importanță o sacoșă și o sticlă. Un grup de prichindei împing un cărucior în care doarme un sugaci. Zărești de departe niște puncte albastre și roșii pe-un petec de iarbă. Te apropii și le vezi mișcîndu-se. Sînt niște fetițe care se joacă. Cei mai mari năvălesc la țărand, unde dau de lucru paznicului. La spectacolele de după-amiază, la cămin, întîlnești grupuri de privitori, care stau în picioare, în fața scaunelor, fiindcă sînt prea mărunți.

Lucăcești e un paradis al copiilor, un loc splendid de delectare pentru vizitatorul amator de inedit. Către seară, după ce s-a întors de la lucru și s-a odihnit, tatăl își ia băiatul sau fetița de mînă și iese la plimbare. Este imaginea care am întîlnit-o foarte des în centrele industriale, ca o expresie a umanismului, cea mai impresionantă, creată de revoluția socialistă, al cărei scop este fericirea omului.

ZONA PĂCII

Cîndva, șeful Departamentului de Stat al S.U.A. fiind întrebat de un ziarist american în legătură cu „Zona păcii" a răspuns enervat:

— Zona păcii?!... N-am auzit încă de așa ceva... E o absurditate propagandistică a comuniștilor.

Acestea se petreceau la puțin timp după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.

Pînă și în ziua de astăzi apologeții imperialismului, prefăcîndu-se că nu văd uriașa „Zonă a păcii", s-au menținut pe aceeași poziție. Ei afirmă sus și tare: Nu există zona păcii. Stînd în același timp cu ochii holbați asupra hărțilcr, ascultînd radioul, citind ziarele, urmărind telegramele agențiilor, suportînd consecințele.

3 considerente

Cercetarea oricărui atlas, fie că e american, sovietic, francez ori japonez îți aduce în față imense teritorii eliberate de sub tentaculele imperialismului și care în trecut erau consemnate cartografic prin culoarea neagră. Astăzi, pe aceste uriașe întinderi ale planetei, flutură un gigantic steag alb, care reunește republici și regate, țări socialiste și capitaliste. Uniunea Sovietică, China populară și celelalte țări socialiste, marea Indie, Indonezia, Birmania, Ceylon, Cambodgia, Egipt, Siria etc. — sînt țări cu regimuri sociale diferite, dar care slujesc un țel comun și scump omenirii — apărarea păcii, coexistența și întrecerea pașnică. Aceasta este „zona păcii" — locuită de un miliard și jumătate de oameni, adică de mai mult de jumătate din populația globului.

Prima constatare: „Zona păcii" este deci o REALITATE IN SPAȚIU.

Cel de-al doilea război mondial a lărgit spărtura existentă în sistemul imperialist; s-au format democrațiile populare, s-a precipitat destrămarea sistemului colonial al imperialismului. Numai în 10 ani (1946—1956) vechi imperii coloniale care s-au menținut cu greu sute de ani, sub loviturile mișcării de eliberare națională, s-au topit ca zăpada la soare.

A doua constatare: „Zona păcii" este deci o REALITATE ISTORICĂ.

Contemporaneitatea cunoaște că principala dilemă a epocii noastre este: Pace sau război? Cine va învinge?

Va învige pacea, întrucît în lume există puternice forțe care nu doresc războiul și nu se lasă atrase într-o conflagrație internațională. Ele acționează în comun ori de cîte ori pacea este amenințată.

A treia constatare: „Zona păcii" constituie deci UN FACTOR ACTIV CE SE IMPUNE IN POLITICA INTERNAȚIONALĂ.

Aceasta este zona păcii despre care Departamentul de Stat și sucursalele sale „n-au auzit" nimic.

Lacrimile lui Cecil Rhodes

In jurul anului 1900, într-o gazetă londoneză se publica graficul de mai jos:

Teritorii aparținînd puterilor coloniale

	1876	1900
Africa	10,8%	90,4%
Polinezia	56,8%	98,9%
Asia	51,5%	56,5%

Cam în aceeași vreme, Cecil Rhodes, denumit pînă azi de confrații săi „părinte al imperiului britanic", se declara nemulțumit chiar și de această situație. Privind pofticios spre cosmos se văicărea:

— Aproape întreaga lume este împărțită, iar ceea ce a rămas din ea se împarte, se cucerește și se colonizează acum. Ce păcat că nu putem ajunge la stelele care strălucesc noaptea pe cer! Dacă aș putea, aș anexa planetele; deseori mă gîndesc la aceasta. Sînt mîhnit...

Cîndva, guvernatorul general britanic al Birmaniei, lordul Doulhousey vorbea în numele fatalității:

— Atît timp cît soarele va străluci pe cer, drapelul englez va flutura deasupra Birmaniei...

Soarele strălucește în fiecare zi; în schimb drapelul englez ca și cel al altor bătrîne puteri colonialiste nu mai flutură în Birmania.

Salvele „Aurorei" au avut un larg ecou pe întregul glob. Tot ce era asuprit s-a încordat, s-a ridicat la luptă.

„Popoarele Asiei — a declarat președintele Sukarno — însuflețite de victoriile Revoluției din Octombrie 1917 din Rusia au început să-și creeze și mai activ forțele naționale, pentru ca la momentul potrivit să se năpustească asupra regimurilor coloniale".

Ce s-a ales din cele 8 imperii coloniale vest-europene existente la începutul primului război mondial?

Imperiul colonial german și cel italian au dispărut. Imperiile coloniale olandez și cel spaniol s-au redus aproape la zero. Celelalte patru imperii — britanic, francez, belgian și portughez — și-au păstrat poziții mai importante aproape numai în Africa.

Cel mai periculos dușman al țărilor eliberate de sub colonialism îl constituie în prezent S.U.A. care prin „metode noi", sub firma așa numitului „ajutor", prin atragerea lor în blocuri militare, aplică un nou tip de colonialism, perfid și periculos. Practica internațională arată că aplicarea politicii agresive a S.U.A. constituie o amenințare reală pentru libertatea și independența statelor. Iată de ce cauza apărării păcii este strîns legată de cea a apărării independenței naționale — formează o simbioză care răspunde acut necesităților vieții.

Impreună cu Uniunea Sovietică, țările de democrație populară din Europa, sutele de milioane de oameni care trăiesc în diverse țări independente din Asia și Africa formează vasta „Zonă a păcii". După cum se vede „Zona păcii" a apărut ca rezultat firesc al unui proces istoric, îndelungat și complex, ca rezultat al unor mișcări sociale și naționale fără precedent prin proporțiile lor în istoria omenirii.

În Japonia, o manifestație a tineretului împotriva bombei atomice.

Gedung Merdeka — un simbol comun

Apologeții imperialismului obișnuiesc să afirme că statele care duc o politică de independență, de pace și coexistență s-ar afla „sub influența Moscovei", care le-ar dicta, chipurile, politica pe care trebuie s-o desfășoare. Ei refuză să înțeleagă un lucru elementar și anume că promovarea unei politici de pace și colaborare a statelor cu orînduiri sociale diferite constituie, în actualele împrejurări internaționale, o necesitate vitală pentru progresul omenirii. Pe linia unei aprecieri lucide a situației create, este demn de remarcat, că pe zi ce trece, un număr tot mai mare de personalități cu renume se pronunță pentru încetarea politicii „războiului rece", pentru întemeierea relațiilor dintre state pe baza coexistenței pașnice.

Comunitatea politicii țărilor „Zonei păcii" are așa dar un fundament trainic, dictat de necesitățile obiective ale vieții.

Incepînd de azi, popoarele a două mari continente — Asia și Africa — se întîlnesc la Cairo, prin reprezentanții lor, în cadrul conferinței solidarității afro-asiatice. In capitala Egiptului, solii opiniei publice din cele două continente vor dezbate problemele cele mai importante ale situației internaționale actuale — problemele păcii și securității popoarelor, ale luptei împotriva imperialismului, pentru libertate și independență.

La Cairo se vor întîlni oameni din țări care au cele mai diferite forme ale organizării sociale, de la țări ale lagărului socialist, pînă la state care n-au depășit încă stadiul feudalismului. La Cairo, flutură înfrățite steagurile a aproape 50 națiuni. Această prezență este un rod al influenței exercitate de hotărîrile istoricei conferințe de la Bandung.

Poporul nostru ca și celelalte popoare ale lagărului socialist nutrește o simpatie profundă față de popoarele care luptă pentru eliberarea lor națională sau pentru consolidarea independenței cucerite. Formarea Ligii Romîne pentru prietenia cu popoarele afro-asiatice constituie o manifestare a solidarității poporului nostru cu popoarele Asiei și Africii. Sîntem încredințați că conferința de la Cairo va însemna un nou pas important pe calea afirmării unității popoarelor afro-asiatice, în lupta împotriva colonialismului, pentru pace și coexistență pașnică.

De ce ar avea nevoie, de pildă, India sau Egiptul de război, cînd numai în condiții de pace popoarele acestor țări își pot desăvîrși opera constructivă începută. Aici nu e vorba de păreri, ci de realități.

Pentru a-și consolida independența de stat cucerită prin jertfe, tinerele state, eliberate recent de sub colonialism, depun eforturi să-și creeze o economie independentă, pentru a se industrializa. Ele însă nu au mijloacele necesare. Ele știu din proprie experiență că a apela la Anglia, Franța sau S.U.A. înseamnă a se pune într-o grea dependență economică și politică față de blocurile militare agresive. (Condițiile politice și economice pe care voiau să le impună bancherii americani statului egiptean cu prilejul finanțării construcției barajului de la Assuan, constituie un exemplu concludent). In mod practic, suveranitatea națională a acestor țări ar fi lezată, iar popoarele din țările lor ar trebui să poarte pe umeri o parte din uriașa povară militară a occidentului. Cele mai multe dintre noile țări independente au înțeles că este mai înțelept să stabilească relații strînse de prietenie cu țările socialiste, care nu-și leagă colaborarea de vreun considerent de ordin politic sau economic. Ele au înțeles că pot colabora cu succes cu țările socialiste pe baza principiilor coexistenței pașnice și a luptei comune pentru pace.

Lagărul socialist în frunte cu Uniunea Sovietică cu o industrie puternică, cu resurse materiale imense, are posibilitatea să ofere un larg și puternic sprijin țărilor care au obținut independența și luptă pentru consolidarea ei. Marea familie a țărilor socialiste deține astăzi 25 la sută din globul pămîntesc și reprezintă 35 la sută din populația întregului glob: aceste țări produc 30 la sută din producția industrială a lumii.

Țările independente care colaborează intens pe plan economic cu Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste, afirmă cu orice prilej lumii întregi, caracterul umanitar al acestei colaborări. Toate calomniile occidentale referitoare la „pericolul infiltrării comuniste" nu sînt altceva decît vorbe și iar vorbe de rea credință.

După cum se știe, recent, s-a încheiat între Uniunea Sovietică și Egipt un acord economic datorită căruia Egiptul va putea să-și grăbească industrializarea de la 5 la 3 ani. De îndată, în Occident, în jurul acestui acord a început să fie țesută o rețea de calomnii, după tiparele obișnuite ale propagandei plătite cu dolari: la radio, în ziare... Ca un duș rece servit presei reacționare au fost declarațiile președintelui Nasser: „Trebuie să spun că faptele confirmă teza că U.R.S.S. nu dorește să intervină în afacerile noastre interne sau să influențeze politica noastră într-un anumit sens". Arătînd ca U.R.S.S. a acordat ajutor Egiptului la cererea acestuia, președintele Nasser a precizat că acest ajutor „a fost întotdeauna acordat imediat și fără niciun fel de condiții politice. In ce privește tehnicienii sovietici ei au dat dovadă de o corectitudine desăvîrșită. Iată de ce relațiile noastre cu lagărul socialist în ansamblu sînt bune".

Nu degeaba, cunoscutul ziarist american Walter Lippmann, încercînd să influențeze politica americană, în sensul de a deveni mai „maleabilă", scria în martie 1956 că ajutorul sovietic dat țărilor economicește înapoiate se acordă „în condiții mai atrăgătoare din punct de vedere politic decît cel american, pentru că rușii nu cer pacte militare sau echivalente ale acestora și, pentru că nu există necesitatea de a face acest lucru".

Țările din „Zona păcii" își desfășoară politica lor externă pe baza principiilor coexistenței pașnice. Practic s-a dovedit că, în actualele condiții internaționale, forma cea mai nimerită a relațiilor între state cu orînduiri sociale diferite o reprezintă cele cinci principii (pancea șila) ale coexistenței pașnice formulate de R.P. Chineză și India: 1) respectarea reciprocă a integrității teritoriale și a suveranității; 2) neagresiunea; 3) neamestecul reciproc în treburile interne ale altor state; 4) egalitate și avantaj reciproc; 5) coexistența pașnică și colaborarea economică.

Există unele state capitaliste cum ar fi Suedia și Elveția care promovează de multă vreme o politică de neutralitate. Finlanda înfăptuiește în practică politica de neparticipare la blocuri, iar Austria afirmă adeziunea la această politică.

Popoarele iubitoare de pace din întreaga lume știu că principala forță morală și materială a „Zonei păcii" o constituie țările socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică. Noile țări independente din Asia și Africa au cunoscut prin propria lor experiență, prin propria lor luptă, că țările socialiste au puterea de a determina echilibrul în politica internațională, de a înclina balanța de partea forțelor iubitoare de pace de pe întregul glob.

Țările „Zonei păcii" se călăuzesc în relațiile lor după principiile realizate în aprilie 1955 la istorica conferință a țărilor afro-asiatice de la Bandung. Fără îndoială că colaborarea tot mai intensă între aceste țări exprimă freamătul aprobativ al mulțimii de pe strada Raja Timur din Bandung. Aici peste 340 de delegați din 29 de țări din Asia și Africa întruniți în Gedung Merdeka — Palatul Libertății, fost club al ofițerilor armatei coloniale olandeze — în numele celor două imense continente au adoptat o poziție comună: apărarea păcii și lupta împotriva colonialismului.

Toate acestea duc spre o singură concluzie: Caracteristica fundamentală a tuturor țărilor care fac parte din „Zona păcii" este promovarea unei politici de pace, de coexistență, în vederea întăririi independenței fiecărui popor în parte, potrivit năzuințelor sale.

Lanțurile colonialismului sînt sfărîmate — Desen de I. TOIDZE

Reacție în lanț...

Inainte cu ani, chiar și cel mai versat diplomat de la Casa Albă, din Downing Street 10, ori de pe Quai d'Orsay n-ar fi îndrăznit măcar să gîndească că politica internațională ar putea fi influențată cîndva și de Pekin, Cairo sau Bandung, că popoarele afro-asiatice vor avea de spus un cuvînt pe arena internațională. Așa ceva ar fi părut de neconceput înaintea celui de-al doilea război mondial. In momentul de față evenimentele au evoluat într-o asemenea măsură, încît „Zona păcii" a devenit un important factor care determină situația internațională. Puterile occidentale au încercat în multe rînduri să aprindă vîlvătaia unui nou război mondial. Ele n-au reușit însă să-și facă de cap. O forță gigantică a oprit mîna criminală a agresorului. Imediat după cel de-al doilea război mondial, puterile colonialiste au aprins războaie sîngeroase în Indochina, Indonezia, Coreea și Egipt pentru a-și reinstaura dominația. Sfîrșitul ostilităților a fost dezolant pentru agresori. Războiul din Indochina s-a prelungit timp de 8 ani. In Coreea, cu toată strădania S.U.A. de a antrena încă 15 state în intervenția criminală împotriva R.P.D. Coreene și de a sugruma această republică, planurile imperialiste au fost zădărnicite. Timp de 8 ani Anglia a desfășurat în Malaya o luptă crîncenă pentru înfrîngerea mișcării de eliberare. Anglia a cheltuit 400 milioane lire sterline, aruncînd în vîltoare 40.000 de soldați, 60.000 de polițiști, 200.000 de jandarmi.

Rezultatul? Toate aceste încălcări ale independenței naționale au sfîrșit trist pentru asupritori. Mai mult chiar: asupriții de ieri încep să-și spună cuvîntul. E un lucru cunoscut că în prezent majoritatea popoarelor fostelor colonii participă activ la hotărîrea destinelor întregii lumi. Și funcționarii de la Casa Albă, ori de la Quai d'Orsay n-au decît să ridice din umeri și să-și muște buzele. Faptul e fapt.

Un rol deosebit de important la întărirea păcii în Asia și în întreaga lume, ca și în lichidarea războaielor din Coreea și Indochina, l-au avut, alături de Uniunea Sovietică, R.P. Chineză și India, care au sprijinit inițiativele hotărîte ale Uniunii Sovietice. India a contribuit în mod activ la succesul tratativelor cu privire la încetarea războaielor din Coreea și Indochina. Tot ei i-a revenit și sarcina de cinste de a conduce comisia pentru supravegherea și realizarea armistițiului în cele două țări. Impreună cu Uniunea Sovietică și cu alte țări, India se pronunță pentru interzicerea folosirii și fabricării armelor atomice și cu hidrogen, a experimentării lor, pentru stabilirea drepturilor legale ale Chinei în O.N.U.

Forța țărilor care alcătuiesc „Zona păcii" s-a manifestat cu tărie, în diverse alte ocazii. In scopul de a restabili în Egipt vechile rînduieli colonialiste, de a intimida popoarele din Orient care ar fi intenționat să urmeze pilda acestui stat, colonialiștii au dezlănțuit în cele din urmă, la 29 octombrie 1956 o agresiune mîrșavă. „Zona păcii" acționînd ca o forță vie și unită a silit pe invadatori să se retragă din Egipt. Și omenirea a asistat la o adevărată reacție în lanț. Avertismentul energic dat de Uniunea Sovietică agresorilor, care a răcorit capetele înfierbîntate ale acestora. Proteste ale țărilor arabe. Moțiuni și rezoluții anticolonialiste la O.N.U. Demonstrații populare și mitinguri de solidaritate cu lupta poporului egiptean. „Zona păcii" a acționat prompt, eficace. Omenirea a fost salvată de un război mondial. Eșecul lamentabil al agresorilor a întărit încrederea popoarelor în forțele păcii.

In ultima vreme, Siria a devenit obiectul intrigilor imperialiste. De ce, e lesne de înțeles. La fel ca Egiptul, ea urmează o politică de apărare a independenței de stat. Complotul împotriva guvernului acestei țări a fost însă descoperit la timp și dezvăluit întregii omeniri. Au fost descoperite și planurile S.U.A. de a asmuți și a arunca Turcia împotriva Siriei. Cazul Siriei constituie de fapt o încercare de a aplica în practică „doctrina Dulles-Eisenhower", care are drept țel să restabilească și să consolideze sistemul colonial în Orientul Apropiat și Mijlociu. Dacă intențiile S.U.A. de a ataca Siria au fost dejucate, acest lucru se datorește în primul rînd avertismentului hotărît dat Washingtonului și uneltelor lui de către Uniunea Sovietică. O atitudine corespunzătoare, de apărare a independenței Siriei, au adoptat popoarele arabe, India și celelalte țări participante la conferința de la Bandung.

In Asia și Africa mai există probleme nerezolvate care pun în primejdie pacea. N. S. Hrușciov, în răspunsurile date recent unor ziariști brazilieni, a arătat că astăzi continuă să fie strînși nori întunecați deasupra Orientului Apropiat și Mijlociu. De asemenea n-a fost soluționată principala problemă a poporului coreean, unificarea țării, continuă să existe problema Taivanului ocupat și transformat de S.U.A. în bază militară agresivă. Forțele ostile păcii fac tot ce le stă în putință pentru a permanentiza divizarea Vietnamului. In Algeria continuă să șiroiască sîngele. Yemenul, Omanul sînt bombardate nemilos de aviația britanică. In timp ce populația Indoneziei cere realipirea Irianului de vest, colonialiștii pun la cale asasinarea președintelui Sukarno. In Ifni și regiunea de Oro răbufnește nemulțumirea seculară a poporului, se duc lupte armate. Toate acestea sînt fapte. Ce arată ele? Că astăzi puterile colonialiste încearcă, ca și în urmă cu secole, să înăbușe prin uneltiri, comploturi și forța, năzuința spre libertate a popoarelor. Pentru a-și realiza țelurile lor, ei nu se dau înlături de a aprinde chiar un focar mondial. Dar — așa cum subliniază și Manifestul păcii și Declarația consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste — cauza păcii este apărată de forțe puternice ale contemporaneității: lagărul socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, statele iubitoare de pace din Asia și Africa care s-au situat pe o poziție antiimperialistă și care formează împreună cu țările socialiste o vastă zonă a păcii; clasa muncitoare internațională în frunte cu partidele comuniste; mișcarea de masă a popoarelor pentru pace; popoarele din țările Europei care s-au declarat neutre, popoarele din America Latină, masele populare din însăși țările imperialiste. Unirea acestor forțe poate preîntîmpina izbucnirea unui război. Nu încape îndoială că dacă imperialiștii războinici vor îndrăzni să dezlănțuie un nou măcel mondial nețiînînd seama de realități, în acest caz imperialismul se va condamna singur la pieire, deoarece popoarele nu vor mai tolera o orînduire care le aduce suferințe și jertfe atît de grele.

„Să fim prieteni, niciodată să nu ne ucidem unii pe alții". Aceste cuvinte sînt rostite de acest grup de tineri din diferite țări ale lumii aflați în Piața Roșie cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului de la Moscova.

Șoaptele japonezei Hisako—te cheamă!

Participanții la Festivalul Mondial de la Moscova și-au amintit. O zi de zguduitoare aducere aminte: la 6 august 1945, cădea asupra Hiroșimei prima bombă atomică.

In lumina torțelor, atmosfera era străbătută de accentele solemne ale finalului Simfoniei a V-a a lui Beethoven. Reflectoarele se centrau asupra unei pietre cu reflexe argintii — simbolul Hiroșimei — pe care se contura umbra unei victime — omul. O fetiță depunea pe piatră un buchet de flori albe și aprindea imensa făclie a păcii. A vorbit atunci Hisako Nagata, o japoneză de 21 de ani, abia șoptind, pentru că bomba atomică de la Nagasaki i-a distrus aparatul respirator:

— Să ne unim ca să nu se repete Hiroșima sau Nagasaki, pentru ca toți tinerii să aibă o viață fericită și un viitor luminos.

Acest glas ridicat în numele milioanelor de tineri care au căzut jertfă celui de al doilea război mondial nu a răsunat stingher. O întreagă generație este antrenată într-o luptă gigantică. Forțele cele mai tinere ale umanității și-au strîns rîndurile, s-au avîntat în luptă și au înscris pe stindard: „Pace, Prietenie". Tinerii și tinerele din întreaga lume, cei care în primul rînd își pierd sîngele într-un măcel mondial, constituie o forță dinamică, ce nu poate fi neglijată, care-și spune cuvîntul în problemele actuale ale vieții internaționale.

Să ne aducem aminte de marșul impetuos al tinerei generații de după cel de al doilea război mondial, în apărarea păcii, al viitorului său. La 10 noiembrie 1945 la Londra, reprezentanții a peste 30 milioane de tineri din 63 de țări ale lumii puneau bazele Federației Mondiale a Tineretului Democrat. Astăzi, sub stindardul de luptă al F.M.T.D., pășesc 85 milioane de tineri din 97 de țări.

De la crearea ei, F.M.T.D. și-a întemeiat programul și și-a orientat activitatea spre țeluri clare și precise: împotriva războiului, pentru pace și prietenie între popoare, împotriva colonialismului, pentru independența țărilor oprimate și coexistență pașnică. In 1950, ca și acum, F.M.T.D. a adus un aport prețios la acțiunile mondiale în vederea interzicerii bombelor atomice, sprijinind Apelul de la Stockholm. Sărbătorirea de către F.M.T.D. și organizațiile sale membre, a zilei de 21 februarie, începînd din anul 1948, sub lozinca solidarității cu tineretul care luptă împotriva colonialismului, sărbătorirea lui 24 aprilie pentru popularizarea principiilor de la Bandung, Fondul Internațional de solidaritate și de asistență a tineretului — toate acestea și multe altele arată fidelitatea F.M.T.D. față de cauza tineretului din țările coloniale.

Un eveniment important care a atras atenția opiniei publice a tineretului din țările Asiei și Africii a fost Conferința de la Bandung a studenților din cele două continente. Această conferință a proclamat dreptul popoarelor la autodeterminare și a cerut tineretului și studenților să militeze activ pentru o strînsă colaborare între tinerii și studenții din Africa și Asia. Uniunea Internațională a Studenților — a doua mare organizație mondială democrată de tineret — a salutat și sprijinit această conferință.

F.M.T.D. și U.I.S. nu cunosc răgaz în activitatea lor pentru a contribui la cauza prieteniei și colaborării tinerei generații. Este concludent în acest sens programul pe care și-l propune F.M.T.D. pentru noul an. Iată o prezentare succintă a acestuia: un seminar internațional în U.R.S.S. despre problemele folosirii pașnice a energiei atomice, o întîlnire internațională în Japonia în favoarea încetării experiențelor cu armele termonucleare și a dezarmării; întîlniri regionale în Europa, Asia, Africa și America Latină; dezvoltarea Fondului Internațional de Solidaritate; Ziua internațională a tineretului pentru coexistență și împotriva colonialismului (24 aprilie); sprijinirea Conferinței mondiale a tineretului muncitor, organizată de F.S.M.; seminarii asupra condițiilor de viață ale tineretului muncitoresc și sătesc; seminarii despre sport și cultură, etc. etc.

Tineretul lumii aduce o contribuție de preț la lupta popoarelor „Zonei păcii" al cărei țel comun, însuflețește lupta pentru triumful păcii, al vieții, al viitorului.

— Ne strîngem rîndurile... Ne întețim lupta. Acestea sînt răspunsurile tinerei generații la apelul vibrant al tinerei Hisako Nagata. E glasul propriei lor conștiințe...

★

Un vechi și înțelept proverb arab spune: „Dacă mai multe caravane se îndreaptă spre aceeași casă, oricare ar fi drumul pe care l-au luat, le este sortit să se întîlnească".

Intocmai ca și proverbul, toate țările „Zonei păcii" care au drumuri de dezvoltare proprii promovează o politică internațională care urmărește același țel: pacea. Tocmai aceasta este cheia pentru a înțelege în ce constă forța și trăinicia „Zonei păcii". Și nu există în lume putere care să poată nesocoti voința celor un miliard și jumătate de oameni din vasta „Zonă a păcii". Lor le aparține viitorul.

CAROL ROMAN și DUMITRU MIHAIL

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori Tel. 76691. TIPARUL Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii I. V. Stalin". STAS 3452 — 50